

Adventes Vēstis

2020
DECEMBRIS
299

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

PĀRMAINĀ GADS

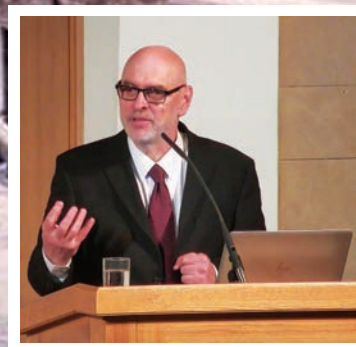
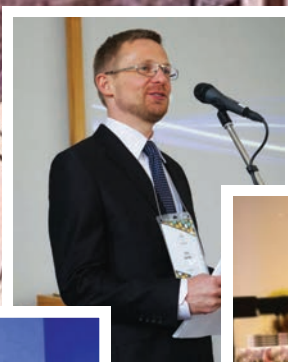
**DIEVA VĀRDA
IEMIESOŠANĀS
CILVĒKA MIESĀ**

**KAS NOTICIS AR
SABATSKOLU?**

Bērniem:
Jēzus nāks atkal

Jauniešiem:
Mana pateicība Dievam

**KO NOZĪMĒ
ATKRIŠANA?**

Saturs:

- 04** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Dieva Vārda iemiestošanās cilvēka miesā
- 06** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata. Apokalipses kopsavilkums, 24. daļa
- 08** PIEMIŅA
Liliju Šicu pieminot, 3. daļa
- 16** TĒMA
Pārmaiņu gads
- 19** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko nozīmē atkrišana?
- 20** EVANĢELIZĀCIJAS STĀSTI
Otrais stāsts. Uzticība
- 22** VESELĪBA
Imunitātes stiprināšanas programma. Turpinājums
- 23** SABATSKOLA
Kas noticis ar sabatskolu? 2. daļa
- 24** JAUNIEŠIEM
Mana pateicība Dievam
- 26** BĒRNIEM
Jēzus nāks atkal

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīļie lasītāji! Sveicināti decembrī!

Vai nav tā, ka, domājot par aizgājušo laiku, bieži izsaucamies: "Taisni neticami!"

Neticami, ka vasara tik ātri paskrējusi, neticami, ka nu jau kokiem arī visas lapas nobirušas un pagaisušas kā nebijušas. Neticami, cik ātri pagājis šis gads, un klāt jau decembra mēnesis!

Nenoliedzami, šis gads ir bijis lielu pārmaiņu gads ne tikai pasaulē, bet arī visas cilvēces vēsturē, jo vēl nekad agrāk nebijām piedzīvojuši tik plašu, visu pasauli aptverošu satricinājumu kā šī pandēmija.

Žurnāla tēmas rakstā "Pārmaiņu gads" ar savām domām par pagājušo gadu dalās Baltijas ūnijas prezidents Ivo Kāks, Latvijas draudžu savienības prezidents Vilnis Latgalis, kā arī vairāku Draudžu savienības nodaļu vadītāji un citi.

Mēs kā draudze, kura mīl Dieva Vārdu un tajā esošos pravietojumus, vienmēr esam sludinājuši Jēzus Kristus atnākšanu un ar to saistītos notikumus, taču šoreiz vēl aktuālāk skan Cefanjas 1:14 rakstītie vārdi: "Tā Kunga lielā diena ir tuvu, tā ir jau klātu un nāk steidzamās." Visapkārt valda satraukums un neziņa par to, ko mums nesīs nākamās dienas un nākamais gads, taču mēs zinām, ka "Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats un mūžīgi." (Ebr.13:8) Viņš nemainās, un Viņa glābšanas un palīdzības apsolījumi ir droši!

Rubrikā *Vārds mācītājam* lasīsim, kā Andris Pešelis aplūko teoloģisko jautājumu par Dieva Vārda iemiestošanos cilvēka miesā.

Sadaļā *Pa Bībeles lappusēm* varēsim ielūkoties Daga Bačelora Atklāsmes grāmatas 17. nodaļas simbolu skaidrojumos, bet Veselības lappusītē Agris un Baiba Bērziņi mums sagatavojuši ieteikumus, kā stiprināt imunitāti, lietojot veselīgu uzturu un neaizmirtot par tīra ūdens nozīmi mūsu veselībā. Kā aizvien savas sadaļas ir arī jauniešiem un bērniem.

No sirds jums novēlu izplānot, izlūgt un atrast laiku lasīšanai un personīgai sadraudzībai ar mūsu Debesu Tēvu! Vēl ir žēlastības laiks, un varbūt tikai tagad tā īsti saprotam, cik tas ir dārgs!

"Tā ir tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl gluži pagalam neesam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tā ir ik rītu jauna, un liela ir Tava uzticība. "Tas Kungs ir mana daļa," saka mana dvēsele, "tādēļ es cerēju uz Viņu." (Raudu dziesmas 3:22–24)

Lai jums Dieva svētības un darbības šīs atlikušās gada dienas, piepildītas ar stipru apņēmību kalpot miera evaņģēlijam! Lai mums visiem daudzām Dieva uzvarām bagāts nākamais Viņa žēlastības gads!

Paliekot lūgšanās kopā ar jums,

Vineta Krauliņa,
LDS Komunikācijas nodaļas vadītāja,
AV redakcijas locekle

Dieva atbilde grēka problēmai ir vairāk nekā pārsteidzoša...

“Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū, kurā mums, kas Viņam ticam, dota iespēja tuvojies Dievam bez bailēm un ar palāvību.” (Efez. 3:11, 12)

Dieva mūžīgais nodoms ir Universa pamatprincipa – mierpilnas harmonijas un nesavtīgas mīlestības – atjaunošana uz Zemes, kur grēka rezultātā tas viss tika zaudēts. Pirmie cilvēki pēc grēkā kriasanas sajuta bailes un bēga no Dieva, bet Viņš pieņēma cilvēka veidolu un nāca, lai meklētu un glābtu mūžīgai pazušānai nolemtos. Viņš nāca, lai bailes aizvietotu ar ticību (uzticēšanos), izmisumu ar cerību un ļaunumu ar mīlestību, Viņš nāca, lai Sevi pasaulei atklātu kā grēcinieku draugu un glābēju.

Ko par Dievu var zināt, to

cilvēcei var atklāt tikai Viņš pats. Tāpēc Kristus atstāja Debesu godību, eņģeļu pielūgsmi un visu savu dievišķību, pieņemdam mūsu cilvēcību, lai darītu zināmu, kāds neredzamais Dievs ir patiesībā. Grāmatā “Laikmetu ilgas” par to varam lasīt:

“Tādēļ, ka Pestītājs ir pieņēmis mūsu dabu, Viņu ar cilvēci saista nesaraujamās saites. Viņš ar mums ir savienojies uz mūžīgiem laikiem. Dievs Savu Dēlu deva ne tikai tādēļ, lai Viņš nestu mūsu grēkus un mirtu kā upuris mūsu vietā. Dievs Viņu deva kritušajai cilvēcei, lai apstiprinātu Savu mūžam nemainīgo miera nodomu. Dievs deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai Viņš kļūtu par cilvēku dzimtas locekli un uz visiem laikiem paturētu savu cilvēcisko dabu. Tā ir ķīla, ka Dievs pildīs doto vārdu. Sava Dēla personā Dievs

ir pieņēmis cilvēka dabu un to ienesis visaugstākajās Debesīs. “Cilvēka Dēls” ir Tas, kura Vārds top saukts “Brīnišķais padoma Devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielkungs.” (Jes. 9:5).” (Elena Vaita, “Laikmetu ilgas” 15. lpp.)

Vai tiešām Dievs tik ļoti mīl cilvēkus, ka ir gatavs uz ko tādu??? Pareizā atbilde droši vien būtu šāda: Viņa mīlestība ir daudz, daudz, daudz augstāka, dziļāka un plašāka, nekā mēs to spējam aptvert.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

DIEVA VĀRDA IEMIESOŠANĀS CILVĒKA MIESĀ

Andris Pešelis – mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas
vadītājs

TEOLOĢIJA AIZ BETLĒMES STĀSTA

Iemiesošanās jeb inkarnācija, kā to dēvē teoloģiskajā literatūrā, ir termins, ar kuru skaidro, kā Vārds tapa miesa. Šajā rakstā pavisam īsi centīšos paskaidrot, ko Kristus iemiesošanās noslēpums nozīmē.

Par šo terminu pastāv vairāki viedokļi. Sākot ar noliegumu, ar to, ka Dievs “neuzskata to par nozīmīgu” – iemiesoties cilvēka miesā. Šāds viedoklis bija grieķu filozofiem, ar kuriem Atēnās par augšāmcelšanos sarunājās apustulis Pāvils. Līdzīgs viedoklis ir tuvs arī musulmaņiem, kuri noliedz Dieva spēju iemiesoties cilvēka miesā.

“Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi.

Pastāv arī viedokļi, kuros uzsver atšķirību starp to, kādā tieši cilvēka miesā Vārds ir iemiesojies. Pēc viena no viedokļiem Dievs iemiesojās svētā un bezgrēcīgā miesā. Katoļu teoloģijā šo viedokli pārstāv doktrīna par Dievmāti; atbilstoši šai doktrīnai pat jaunava Marija ir dzimusi bez iedzimtā grēka, lai varētu dzemdēt Jēzu bez iedzimtā grēka. Pilnīgi pretējs tam ir viedoklis, ka Jēzus Kristus, iemiesojoties grēcīgajā miesā, pat ieguva sev nešķīsto, kritušo dabu (par to runā, piemēram, Deniss Prībe grāmatā “Aci pret aci ar īsto evaņģēliju”). Lutērs mācīja, ka Kristus ir apvilcis cilvēka miesu un asinis, lai varētu paņemt prom mūsu grēkus, lāstu un nāvi, un mēs ticībā varētu apvilkt Kristu, jeb, citiem vārdiem, Viņš ir tapis par grēcinieku Draugu, lai spētu mūs dziedināt (*Lutera svētruna par Jņ. 6:47*).

Jāatzīst, ka Kristus iemiesošanās vienmēr ir bijis karsts temats. Sv. Raksti iemiesošanās neskaidro detalizēti, kā to cenšas darīt teologi. Raksti tikai izceļ pašu faktu, ka Vārds (jeb Kristus) ir iemiesojies.

To raksta ap. Jānis: “Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jņ 1:14)

Lūka apraksta eņģeļa pasludinājumu Marijai Nācietē: “Nebīsties, Marija, jo tu žēlastību esi atradusi pie Dieva. Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: Jēzus. Tas būs liels, un Viņu sauks par Visuaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni, un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gala [...] Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis

dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls.” (Lk 1:30-33, 35)

Matejs to izsaka šādi: “Viņa dzemdēs Dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt JĒZUS, jo Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem. Bet viss tas ir noticis, lai piepildītos, ko Tas Kungs runājis caur pravieša muti, sacīdams: redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums.” (Mt 1:21-23)

Apustulis Pāvils ir rakstījis: “.. kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, nolīktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības.” (Gal 4:4-5)

Lasot šos tekstus, mēs saredzam, ka tajos nav aprakstītas detaļas, bet gan paskaidrots galvenais: iemiesošanās notiek caur Svēto Garu, dzemdētais Dieva Dēls ir “Dievs ar mums”, Viņā varēja skatīt Vārda, kurš ir Dievs, godību. Vēl līdzī tam nāk nolūks – iemiesotajam bērnam ir paredzēts valdīt Dāvida tronī un glābt Savu tautu no tās grēkiem.

Bībele neprecizē Kristus miesas kvalitātes, ja vien burtiski netiek pārprasts pants Rm. 8:3 “Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi.” Par šo, pantā minēto, miesas “veidu” vai “līdzību” (sengrieķu *homoioōma*) ir notikušas asas debates pirmajos baznīcas koncilos. Jāatzīst, ka, ignorējot šo senos baznīcu koncilu secinājumus, teoloģiskās debates nav norimušas, un ik pa reizei atjaunojas, vēl joprojām.

Kāpēc šīs debates šķiet svarīgas? Tas ir tādēļ, ka, izejot no tā, kādā miesā Kristus ir iemiesojies, tiek

spriests, kā notiek cilvēka glābšana. Redzi, ja Kristus ir iemiesojies pilnīgi svētā, bezgrēcīgā miesā, tad glābšana tiek īstenota caur baznīcas rituāliem un svēto gandarīšanas darbiem, kas tiek praktizēti, piemēram, Romas katoliskajā baznīcā. Ja Kristus ar iemiesošanas Sev ir ieguvis kritušo dabu un grēku šādā miesā uzvarēja, tad ar stingru savas miesas disciplinēšanu ticīgais var sasniegt bezgrēcīgu pilnību, ņemot Viņu par savu Paraugu. Šāds uzskats tika praktizēts pelagiānismā (herētiska mācība agrīnajos viduslaikos), un mūsdienās to var manīt arī tā sauktajā “pēdējās paaudzes” teoloģijā.

PA VIDU STARP APGALVOJUMIEM

Par laimi, cilvēks nav atstāts apmulsis vienatnē pa vidu starp dažādām teoloģiskajām koncepcijām un galējībām.

Kad Kristus piedzima Bētleme, ganiem tika dota vēsts, ka ir piedzimis Pestītājs, “kas ir Kristus, Tas Kungs” (Lk 2:11). Viņš ir Dievs ar mums (Mt 1:23). Apustuļi varēja sacīt: “Mūsu piederība ir Debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu līdzīgu Savai apskaidrotai miesai ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas [...] Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kāriību dēļ ir pasaulē” (Fil 3:20–21, 2Pt 1:4). Te ir paļāvība uz to Kungu, kurš mūsu grēkus, lāstu un nāvi spēj paņemt prom un mūs caur Savām brūcēm patiesi dziedināt, kā sacīja Kristus: “bez Manis jūs nenieka nespējat darīt” (Jņ 1:5).

Elena Vaita ir rakstījusi: “Ar savu cilvēcisko dabu Kristus aizsniedza cilvēci, bet ar dievišķo dabu Viņš satvēra Dieva troni. Kā Cilvēka Dēls Viņš mums rādīja paklausības piemēru, bet kā Dieva Dēls Viņš dod spēku paklausīt [...] Ja Jēzus būtu nācis ar to godību, kas Viņam bija pie Tēva pirms pasaules radīšanas, mēs nevarētu izturēt Viņa klātbūtnes gaismu. Lai mēs spētu Kristu uzlūkot un tomēr neietu bojā, Viņa godība tika apslēpta. Viņa dievība ietērpās

cilvēka miesā – neredzamā godība redzamā cilvēka veidā.” (Laikmetu ilgas, 1. nodaļa)

Bībeles komentāros ir rakstīts: “Esiet uzmanīgi, ārkārtīgi uzmanīgi, ko jūs stāstāt par Kristus cilvēcīgo dabu. Nelieciniet par Viņu ļauzu priekšā kā par cilvēku, kam ir bijusi nosliece uz grēku. Viņš ir otrais Ādams. Pirmais Ādams bija radīts šķīsts, bezgrēcīgs, bez grēka ēnas pār to; viņš bija radīts pēc Dieva tēla. Viņš varēja grēkot un viņš grēkoja, veicdams pārkāpumu. Viņa grēka dēļ viņa pēcnācēji dzima ar tieksmi uz nepaklausību. Bet Jēzus Kristus bija vienpiedzimušais Dieva Dēls. Viņš apvilka sev cilvēka dabu un bija kārdināts visās lietās, kā cilvēks top kārdināts. Viņš būtu varējis grēkot, taču nevienā mirklī Viņa nebija tieksmes uz ļaunu. Viņš tika kārdināts tukšnesī līdzīgā kārtā, kā Ādams tika kārdināts Ēdenē. Izvairieties no jautājumiem par Kristus cilvēcīgo dabu, kurus varētu pārprast.” (SDA Bible Commentary, Vaitas komentāri par Jāņa 1:1–3, 14, 1128. lpp.). “Kristus uzņēmās cilvēces vadošo pozīciju, pieņemot cilvēka dabu, bet ne cilvēka grēcīgumu.” (SDA Bible Commentary, Vaitas komentāri par Ebr 2:14–18, 925. lpp.)

JĒRS BEZ VAINAS

Apustulis Pēteris raksta, ka Kristus bija “jērs bez vainas” (1Pt 1:19), kas nozīmē to, ka Viņa upuris ir bijis pilnīgs. Kristū iemājoja visa Dieva pilnība un “Viņš ir Savas miesas, proti, draudzes, galva” (Kol. 1:18–19). Adventisti tic, ka Kristus kā otrais Ādams uzņēmās cilvēka dabu, kura bijusi brīva no grēka, bet spējīga būt kārdināta, un šī cilvēciskā daba bijusi jau 4000 gadus grēkos novājināta kopš Ādama laikiem. (Ministry, 1962. g. janvāris)

Kristus iemiesojās cilvēka miesā ne tikai tādēļ, lai cilvēks varētu skatīt Dieva Vārda godību un Dievs varētu ar cilvēku komunicēt. Dievs iemiesojās cilvēka miesā, lai spētu just un būt līdzcietīgs miesas vājuma pārņemtajiem grēciniekiem. Kristus iemiesojās cilvēka miesā, lai varētu būt šis “otrais Ādams”, kurš atgūst “pirmā Ādama” zaudētās pilnvaras pār šo pasauli. Kristus iemiesojās, lai varētu kļūt par mūsu Glābēju un mūsu grēku, lāstu un nāvi, kas ir

“Ar savu cilvēcisko dabu Kristus aizsniedza cilvēci, bet ar dievišķo dabu Viņš satvēra Dieva troni.”

mūsu miesā, piesistu pie krusta. Tikai cilvēka miesā esot, Kristus varēja uzņemties uz Sevis mūsu grēkus un nomirt mūsu vietā pie krusta, lai mums nebūtu jāmirst savu grēku dēļ (Ef. 2:15; Kol. 2:14).

Viņš augšāmcēlās mūsu miesā, lai arī mums, ticot uz Viņu, būtu daļa pie Viņa augšāmcēlšanās laika galā: “Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti [...] Vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsīm tādi arī augšāmcēlšanā.” (1Pt 2:24; Rm 6:3–5)

Kristus iemiesošanās ir devusi iespēju Dievam paveikt to, ko bezmiesas Gars nebūtu spējis panākt. Dieva Vārds cilvēka miesā paveica prātam neaptveramo: izlīdzināja parādus, kādi bija starp zemi un Debesīm, atjaunoja cilvēkam zudušo pieeju pie Tēva un pavēra iespēju piepildīt sendienu nodomu, lai visi top viens (Jņ 17:21). Pateicoties tam, ka Kristus ir augšāmcēlies mūsu cilvēciskajā miesā, jau tagad mēs ticībā varam sevi uzlūkot kā esošus “Debesu vietās” (Ef 2:6), kur tagad atrodas Kristus pie labās rokas Tēvam augstībā, un ar paļāvību gaidīt to Adventi, kad Viņš atnāks godībā.

Un tomēr – Vārda iemiesošanās cilvēka miesā ir liels noslēpums un liela Dieva žēlastība.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 24. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Tas bija par šo vienu – 11. pantu, tagad pievērsīsimies citām iezīmēm. Starp citu, vēlos ko teikt. Es nestāstu neko jaunu vai tikai sev vai savai draudzei specifisku. Tas, ko teikšu, ir pamata mācība reformatoru protestantisma teoloģijā – ka Atklāsmes grāmatas 17. nodaļa un Bābele stāsta par Romas katoļu baznīcu, kas bija galvenā vajājošā vara. Vai mēs sakām, ka visi katoļticīgie ir zuduši? Nē! Debesīs būs daudz katoļu. Mēs sakām, ka pati sistēma un vairākas tās mācības ir pret Bībeli un ka tas ir jau iepriekš atklāts pravietojums. Pravietojumi lietu stāvokli neslēpj, tie saka patiesību – visu, kā ir.

Es vēlos līdzdalīt šīs lietas, bet nevēlos būt nelaipns. Apzinos, ka kādu no jums tas var šokēt, bet paskatieties uz pierādījumiem Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā!

Nākamā iezīme: "Sieva bija tērpta purpurā un sarkanā audumā..." (Atkl. 17:4) Pamata krāsas, kuras valkā kardināli un bīskapi, ir purpurs un sarkans. Tās var redzēt visur oficiālajās ceremonijās, baznīcas hierarhijā – kalpojot draudzē, kardināli ģērbjas sarkanā, arhibīskapi – purpurā. Tālāk teikts, ka tā ir ļoti turīga institūcija. Šī sieva ir "greznojusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm". Vai ir kāds, kurš nezina, ka Romas baznīcai pieder vairāk nenovērtējamu mākslas darbu un relikviju nekā jebkurai citai institūcijai uz zemes? Ja esat bijuši kādās Romas katoļu baznīcās, ne tik daudz Ziemeļamerikā, bet, piemēram, Dienvidamerikā, Eiropā – Itālijā, Spānijā, redzējāt, ka tās ir pilnas ar zeltu, pērlēm un ornamentiem, un to var redzēt visos pasākumos un rituālos baznīcas dzīvē.

Nākamā identificējošā iezīme – šai sievietei kaut kas ir rokā. Kas tas ir? Zelta kauss. Šis kauss ir ļoti svarīgs. Viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ draudze reformācijas laikā piedzīvoja tik lielu šķelšanos, bija mīses laikā notiekošā konsekrācija – brīdis, kurā (kā tiek uzskatīts katoļu baznīcā) Svētā Gara spēkā maize un vīns top par īstu Jēzus Kristus miesu un asinīm. Savukārt protestanti parasti tic, ka tad, kad notiek Svētais vakarēdiens un mācītājs saka: "Šī maize, neraudzētā maize, simbolizē Kristus šķīsto ķermeni un neraudzētā vīnogu sula ir simbols Viņa šķīstajām asinīm", tie ir *simboli*. Mums Kristus ir jāuzņem sevī, Vakare diens mums to atgādina, un tas notiek ticībā, bet tas ir simbols.

Kad katoļu baznīcā ienāca pagānisms, viss misticisms un okultisms, priesteri paziņoja: "Mums ir vara radīt Dievu!" Vai esat kādreiz dzirdējuši vārdus "Hokus pokus"? Tie nāk no frāzes, kura tiek teikta misē un latīniski skan līdzīgi. Viņi apgalvo, ka tiem piemīt vara maizi pārvērst reālā Jēzus ķermenī. Parastie cilvēki no tās var dabūt, bet tikai priesteri dzer vīnu, vai esat to pamanījuši? Esmu bijis katoļu baznīcās, agrāk gāju katoļu skolā. Viņi uzliek mazu maizes gabaliņu uz tavas mēles un saka, ka tā ir Kristus miesa. Turklāt vīns ir raudzēts, tas tiešām ir grādīgs. Kad gāju militārajā skolā, mums svētdienās bija obligāti jānāk uz misi. Vienam priesterim bija jānotur divas vai trīs mīses, un, kad mēs ieradāmies, viņš jau bija iereibis. Man šķita, ka tas nav pareizi, jo vīns simbolizē Kristus asinis.

Šis zeltītais kauss Bībelē kļūst par simbolu viltus mācībām, kas piedzirda cilvēkus, un viņi vairs

neatpazīst patiesību. Vai esat kādreiz mēģinājuši pasniegt Bībeles stundu iereibušam cilvēkam? Pie manis ir nākuši daudzi dzērums stāvoklī un teikuši: "Mācītāj Dag, es gribu pieņemt Jēzu, vai jūs ar mani studēsiet Bībeli?", uz ko es atbildēju: "Tev vispirms ir jābūt skaidrā, tad uzdod man šo jautājumu." Nekad neesmu pieredzējis turpinājumu tam, ko cilvēks saka dzērumā. Negribu teikt, ka Kungs to nevar paveikt, bet man tādas pieredzes nav.

Ieskatīsimies Jeremijas grāmatas 51. nodaļā! Viss Atklāsmes grāmatā rakstītais ir balstīts Vecajā Derībā. Sākot no Jeremijas 51:6 "*Bēdziet projām no Bābeles novadiem...* [Dievs saka: "Bābele ir kritusi, izeita no viņas mana tauta." Tas nozīmē – izejiet no viņas mācībām.] ... *un glābiet ikviens savu dzīvību, lai jūs nemirstat Bābeles noziegumu dēļ, jo šis ir Tā Kunga atriebības laiks: ...* [Pie tā nonāksim pēc brīža, aplūkojot 8. pantu] ... *Viņš atmaksā tai pēc tās nopelna. Bābele bija zelta kauss Tā Kunga rokā, kas apreibināja visu pasauli...* [Tas nenozīmē, ka Dievs visus apreibināja, tas nozīmē, ka Dievs to atļāva, jo, ja cilvēki nemīl patiesību, tad Dievs sūta maldus, ne tā?] ... *No Bābeles vīna dzēra daudzas tautas, tādēļ tās zaudēja prātu.* [Vai jums šis neizklausās kā Atklāsmes 17. nodaļa?] *Piepeši Bābele ir kritusi un ir sagrauta.* [Lasiet Atklāsmes grāmatas 18. nodaļu – "Kritusi, kritusi lielā Bābele!" Bet es lasu Veco Derību!] *Apraudiet šo pilsētu...* [Tas tiek darīts Atklāsmes grāmatas 18. un 19. nodaļā.] ... *atnesiet balzamu tās brūcēm, varbūt šīs brūces var vēl dziedināt! Mēs gribējam Bābeli dziedināt, bet tā nebija dziedināma.* [Būtu brīnišķīgi, ja notiktu atmoda! Mārtiņš Luters gribēja draudzē ienest

atmodu, bet tas nenotika.] *Atstājiet to viņas pašas rīcībā!* [Nepalieciet tur un nesakiet, ka jūs pārveidosiet savu baznīcu. Dievs teica: "Izeita!"] *Iesim ikviens uz savu zemi! Jo soda apmēri pār to iesniedzas padebešos un paceļas gandrīz vai līdz pašām debesīm!"*

Ir tik daudz šādu pravietojumu gan Jesajas, gan Ecēhiēla, gan Caharijas grāmatā, kas izklausās tieši kā aprakstīts Atklāsmes grāmatas 17., 18., 19. nodaļā! Ja jums ir Bībele ar atsaucēm vai grāmata "*Treasury of Scripture Knowledge*" (to varat par brīvu lejupielādēt savā datorā), ejot cauri Atklāsmes grāmatas 17., 18., 19. nodaļai, jūs redzēsiet atsaucē uz visām Vecās Derības vietām un atklāsi, ka šīs trīs Atklāsmes grāmatas nodaļas var uzrakstīt, gandrīz tikai citējot Veco Derību. Tas viss tika pravietots jau sen.

Vēl kāda iezīme. Teikts, ka Bābele ir "zaimu vārdi", tas nozīmē – zaimojoši tituli. Tā ir sevis celšana Dieva vietā. Piemēram, citāts no pāvesta Leo XIII teiktā: "Uz šīs zemes mēs ieņemam Visvarenā Dieva vietu." Tas ir tituls, kādu pāvesti paši sev ir piešķirusi, viņi sevi sauc par Kristus vikāriem¹. Šeit no pāvesta Pija XI runas 1922. gada 30. aprīlī: "Jūs zināt, ka es esmu Svētais Tēvs, Dieva pārstāvis uz zemes, Kristus vikārs, kas nozīmē, ka esmu Dievs uz zemes." Lūk, to sauc par zaimojošu titulu!

Ejot cauri Atklāsmes grāmatas 17. nodaļas aprakstam, kļūst diezgan skaidrs, par ko šeit tiek runāts. Ir teikts, ka tas ir kas unikāls, citāds. Ziniet, Vatikāns atšķiras no visām citām baznīcu vadībām ar to, ka tas ir arī politiska valsts. Vatikāns ir neatkarīga valsts ar 1000 iedzīvotāju lielu populāciju, savu armiju – Šveices gvardi, savu valūtu (kāds man atnesa pāvesta monētu, nezinu, kur to tērēt, bet man ir zelta monēta no Vatikāna), tā ir 49 hektārus liela, un tur kursē savs mazs bānītis. Vatikānam ir sava radio stacija un savi vēstnieki teju visā pasaulē un no visas pasaules. Kā gan kāda reliģija varētu sasaukt Apvienoto Nāciju Ģenerālo asambleju? Vatikāns ir unikāls. Tā nav tikai baznīca. Tā ir ļoti spēcīga politiskā vara.

Kas teikts Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā? "Pasaules ķēniņi dzīvojuši

ar viņu netiklībā..." Daudz politisku lēmumu starp Vatikānu un pasaules politiskajiem līderiem tiek pieņemts slēgtās telpās, ietekmējot cilvēku prātus. Kad Ronalds Reigans² aizgāja pensijā, laikrakstā *Times* tika publicēts raksts par pāvestu un Reiganu, kā viņi neoficiāli sadarbojās aiz slēgtām durvīm, lai gāztu komunismu, izmantojot Poliju un kustību *Solidarność*³. Tas viss bija izplānots un nostrādāja.

Tātad, tā ir politiska vara, kas nopietni iesaistīta pasaules notikumos. Tā saka, ka darbojas neatkarīgi. Vatikāns kā neatkarīga valsts tika nodibināts 1929. gadā ar Laterāna līgumu, bet 2009. gada janvārī pāvests paziņoja, ka Vatikāns vairs nesekos Itālijas likumiem, jo Itālija savos likumos ir kļuvusi tik liberāla, ka tagad atzīst viendzimuma laulības, atļauj abortus, ko baznīca neatbalsta; tāpēc viņi saka, ka vairs nevar sekot Itālijas likumiem. Tā kā nu viņiem ir pašiem savs likums, tiklīdz jūs ieejat Vatikānā, jūs esat zem cita likuma. Daži no jums atceras, ka reiz tika nogalināts kāds no Šveices gvardes. Itālija piedāvāja nosūtīt savu slepenpoliciju, bet Vatikāns teica – nē, mums ir pašiem sava policija, mēs ar to tiksim galā. Vatikāns neļāva itāļu policijai ienākt un tikt ar to galā. Tā ir ļoti interesanta vienošanās.

Kas īsti ir "Bābeles vīns"? Kā lai cilvēks saprot, vai viņš ir Bābelē? Tikai Svētie Raksti palīdzēs saprast, vai arī jūs neesat apreibis no Bābeles alkohola.

Šeit ir dažas galvenās mācības, kurām mēs kā protestantu kristieši ticam, bet kam mūsu katoļu un ortodoksālie draugi neseko (kad es saku "ortodoksāls", es ar to domāju "grieķu ortodoksāls", "krievu ortodoksāls", "austrumu ortodoksāls"⁴).

Bībele māca, ka mums nav jāzemojas statuju priekšā, tas ir viens no Desmit baušļiem (2. Moz. 20:4-6). Romas katoļu baznīca saka, ka mums vajadzētu zēmoties statuju priekšā, un tā ir tradīcija.

Bībele māca, ka visi ir grēkojuši, izņemot Jēzu (Rom. 3:22-23;

1. Pēt. 2:21-23). Katoļu baznīca māca, ka arī Marija bija bezgrēcīga un ieņemta no Svētā Gara.

Bībelē teikts, ka Jēzus ir vienīgais starpnieks starp Dievu un cilvēkiem (1. Tīm. 2:5). Romas katoļu baznīca saka, ka arī Marija ir starpnieks, un arī svētie tiek pielūgti kā starpnieki.

Bībele māca, ka Kristus Savu upuri pie krusta atdeva vienu reizi par visiem (Ebr. 7:27). Romas katoļu baznīca māca, ka priesteris upurē Kristu uz altāra katru reizi, kad notiek mise.

Bībele māca, ka visi kristieši ir svēti un ir priesteri (Efez. 1. nod.; 1. Pēt. 2:9). Katoļu baznīca māca, ka svētie un priesteri ir īpaša šķira kristiešu sabiedrībā.

Bībele māca, ka visiem kristiešiem ir jāzina – viņiem ir mūžīgā dzīvība (1. Jāņa 5:13). Tas nenozīmē, ka mēs staigājam apkārt, lietojot ar glābšanu, bet mums ir jābūt pārliecībai, ka esam pieņēmuši Kristu un esam saņēmuši dzīvību. Romas katoļu baznīca māca, ka kristieši nevar un viņiem arī nevajadzētu zināt, vai viņiem ir mūžīgā dzīvība.

Bībele māca, ka mums nevienam reliģisku vadītāju nevajag saukt par "tēvu" (Mat. 23:9). Romas katoļu baznīca saka, ka mums priesteri un pāvests ir jāuzrunā "Tēvs".

Bībele māca, ka mums nav "jālūdz veltā atkārtotānā" (Mat. 6:7, KJV). Romas katoļu baznīca cilvēkus aicina Tēvreizi, lūgšanas Marijai un rožukroni⁵ atkārtot daudzas reizes, lai ar to iegūtu kādu nopelni.

Bībele māca savus grēkus izsūdzēt Dievam, jo tikai Dievs var piedod grēkus (Jesajas 43:25). Es nesaukšu visas rakstvietas, domāju, ka tās zināt. Romas katoļu baznīca saka, ka tev savi grēki ir jāizsūdz priesterim, lai iegūtu piedošanu.

Es varētu turpināt vēl un vēl. Par visu, sākot no šķīstītavas, limbo⁶, lūgšanām par mirušajiem, relikviju pielūgsmes, došanās svētceļojumos... Visu šo lietu Bībelē nav, tā ir sekošana pagānu tradīcijām.

(Turpinājums 11. lpp.)

5 Rožukronis – šeit – noteiktā secībā sakārtotu lūgšanu kopums. – Red. piez.

6 Pēc Romas katoļu baznīcas doktrīnas – vieta, kur mājo nekristīto bērnu dvēseles, kas nav nonākušas paradīzē, bet nav nonākušas arī ellē vai šķīstītavā. (Pasaules reliģijas. Rīga, Zvaigzne ABC, 2000.)

1 No latīņu *vicārius* 'vietnieks, aizstājējs'. – Red. piez.

2 Ronalds Vilsons Reigans – ASV četrdesmitais prezidents (no 1981 līdz 1989. gadam) – Red. piez.

3 Latv. "Solidaritāte". – Red. piez.

4 Domātas grieķu katoļu un pareizticīgo baznīcas. – Red. piez.

Liliju Šicu PIEMINOT

3. DAĻA

Oktobra numurā, pieminot draudzes māsu Liliju Šicu, sākam publicēt fragmentus no viņas grāmatas “Turi savu kanti, Lileit! Meitene no Rītes ienāk dzīvē” (izdevējs Latvijas mutvārdu vēstures pētnieku asociācija “Dzīvesstāsts”, Rīga, 2012). Šoreiz – 3. turpinājums.

Pie Ezerlīciem Ķīsezerā ir tā vieta, kur kristī jaunos, kuri grib iestāties draudzē. Nevienam netiek skubināts jeb vilināts to darīt. Visi, kuri šeit ierodas, ir jau pazīstami ar Bibli. Šeit nāk jaunieši ar ticīgu sirdi. Zabata turētāji un svētītāji sev ļoti labvēlīgos apstākļos var mācīties ģimnāzijā. Tas ir lieliski – pavadīt zabatus vienādi domājošu jauniešu pulkā! Svētdiena ir skolas mācību diena. Ja iet parastā ģimnāzijā, tad esi baltais zvīrbulis un nedēļā sanāk tikai piecas mācību dienas. Kāpēc neviens neieņemās par Sužiem, labi zinot, cik ļoti gribu mācīties?! Lai nu ne tūlīt pēc pamatskolas, bet no 17 gadu vecuma es pie saimniekiem darīju visu to pašu, ko šeit, tikai daudz smagākos apstākļos un garākas stundas. Te taču ir īsts kūrorts, salīdzinot ar maniem pat ļoti labajiem saimniekiem!

Te meitenes dara sievišķīgos darbus, ar zirgiem strādā vīrieši. Ir trīs ēdienreizes ar siltu ēdienu. Guļam gaišās istabās, tīrās, balti klātās gultās. Nekādas mēslu brišanas, ir seklā kūts, un to es redzu pirmoreiz. Kūti iztīra zirgkopis Auziņš, un darba laikā viņš ir tūrumā ar pārējiem strādniekiem.

Suži atrodas Bukultu pagastā, un Jaunciems ir 2–3 kilometru attālumā.

Izrādās, ka Sužos visi strādnieki ir apdrošināti. Man sāk sāpēt dzeroklis, Čolders liek paņemt pasi un braukt uz Jaunciemu. Braucu divas reizes (abas darba laikā). Zobu saplombēja par brīvu, un no darba algas arī neatrēķināja kavēto laiku.

Bieži klusos vakaros izbraucam ar liellaivu ezerā. Tāds miers visapkārt,

un to pārtrauc mūsu, jauniešu, dziesmas. Tās atskan, šķiet, aizņirb ar katru airu vēzienu uz visām pusēm pret Mīlestības kalnu un pret pretējo krastu – pret Mežaparka priedēm aiz Jahtklubu laukuma. Skaistākie jaunības laika vakari!

Zabatos no rītiem izslaucu govīs, atkopjos, pārģērbjos, paēdu brokastis un no pulksten desmitiem ir Bībeles mācību stunda kapelā, saukta par zabatskolu. Pēc tam ir sludinātāja svētruna. Daudz dziedam un pielūdzam Dievu. Pēc svētīgās priekšpusdienas laika pavadīšanas atkal rit neatliekamie ikdienas darbi kūtī. Paēdam svētdienīgas pusdienas, un līdz vakaram esmu brīva. Saimniece ar palīdzi Goldbergu Mārīti jau piektdien visu sagatavojušas pusfabrikātu veidos. Zabatos tikai uzsilda katlos vai pannās. Piektdienu tādēļ sauc par sataisāmo dienu.

Starp virtuvi un ēdamistabu ir telpa, kurā vasarnieki var, pie kases samaksājot, izvēlēties ēdienu, iet ēdamistabā un sēsties pie galda. Viņus apkalpo dežurējošie saimnieces palīgi. Var pirkt maizi, sviestu, sulas un pat pasūtīt sev, ko vēlas. Sestdienās neko netirgo.

Svētdienās ir daudz ekskursantu, un viņi gandrīz visi nāk ieturēt maltīti. Šajās dienās vietējiem vasarniekiem sabrauc radi un draugi, tāpēc laiva kursē biežāk pār Ķīsezeru. Šeit neviens nesmēķē un nelieto alkoholu. Nekādi lieki kopšanas darbi pēc svētdienas nav jāveic.

Kādreiz arī es braucu sestdienas pēcpusdienās uz Rīgu. Pirms

braukšanas tas jāpiesaka, jāparakstās žurnālā, ar kuru laivu un cikos atstāju Sužus, ar pēdējo laivu jābūt atpakaļ un atkal jāziņo, ka esmu atgriezies. Čolders vai Driķis ar savu parakstu to apliecina. Varu aizbraukt arī no rīta pēc brokastīm vai pat darbdienā, bet tad tas tiek atskaitīts no algas par nepadarīto darbu dubultā. Jāmeklē aizvietotājs.

Rīgā ar tankiem iebraucis krievu karaspēks

Jūnijs ir pusē. Aiz Mīlestības kalna vācam sienu. Pļava ir liela un gara – gar Ķīsezeru krastu un tālāk līdz Jaunciema ceļam. Visi dūšīgi strādājam šai pļavā jau trešo dienu un ap launaga laiku beidzam. Visi esam sadraudzējušies, visi jauni un draiski. Lielā pļava pieveikta, siens gabanās, labi padarīts darbs. Iesim mājās ar dziesmu “Div’ pļaviņas es nopļāvu”. Man mugurā brālēna Saveru pirktā sarkanpunktotā kleitiņa. Skrastiņam Jānim sarkans krekls, mēs abi iesim pa priekšu. Jaunajai – Vanaga Rutei – vilņaini mati un pļavā pie siena apsieti ar sarkanraibu lakatiņu. Lakatiņu piesienam pie grābekļa kā karogu. Karogs vajadzīgs, jo mājās nākam ar darba uzvaru. Pie Mīlestības kalna trepītēm visi sastājamies pāros. Esam četri pāri. Dziedāt sāksim pie (mazās) laivu ostas, tad ar dziesmu ieiesim pagalmā. Ejām. Dziesmu uzsākt neuzspējam. Mums pretī steigās Čolders un Driķis. Liek apstāties, noņemt mūsu “karogu” un pa vienam pēc kārtas iesauc kantorī. Kāpēc tāds

gājiens ar karogu? Vai sastāvam kādā organizācijā? Nekādu organizāciju vārdā nesauc. Mēs esam darba beidzēji, esam ļoti pārsteigti, bet Sužu vadība mūs sapratusi un ir mierīga.

Šodien RĪGĀ AR TANKIEM
IEBRAUCIS KRIEVU KARASPĒKS
OKUPĒT LATVIJU!

Sužos sākas vērienīgas pārmaiņas.

Strādāju siltumnīcās pēcpusdienas cēlienu burkānu laukā. Strādā arī Zelma un Rute. Atnāk Čolders un man jautā, vai es maizi cept protot. Atbildu, ka neprotu, jo esmu tikai mīklu mīcījusi un tante vai citu māju saimniece parasti stāvējusi klāt. Lai nākot uz virtuvi. Aizeju pie siltumnīcas nomazgāt rokas un eju uz virtuvi. Mūsu virtuves saimniece ir kaucmindiete, lielu lauku māju saimniekmeita.

Čolders atstāj mūs divatā. Izejam cauri virtuvei un no nelielās ēdienu tirgotavas telpas nokļūstam pieliekamajā. No pieliekamā uz leju ir trepes. Nonākam zem virtuves ļoti lielā pagrabā, kam ir baltu smilšu pamats. Gar sienām izkārtoti plaukti. Garāmejojot ievēroju, ka redzēplauktos gar vienu sienu pusslīpi, ar korķiem uz leju simtiem pudeļu. Tās esot bērzu sulas ziemai. Smiltis vienā stūrī un arī zem sulu plauktiem pusslīpi pierakti pērnī puravi – pietiks līdz šīs vasaras ražai. No pagraba ieejam nelielā priekšnamā, kas ir zem ēdienu tirgotavas. Pretī durvis, kas ved mūs uz maizes ceptuvi. Otrās durvis pa labi ir ārdurvis, aiz tām iestaigāts celiņš, kas ved gar pils aizmuguri, tuvu māļputnu dārzam, garām veļasmājai uz kūti.

Saimniece atslēdz ceptuves durvis un tūlīt ieliek mana priekšauta kabatā divas atslēgas – ceptuves un ārdurvju.

Ceptuve ir zem ēdamistabas. Pretī kā platas pirtslāvas trijos līmeņos veidoti plaukti, uz tiem miltu maisi. Ir četrus veidu milti: rupjāka un smalkāka maluma rudzu milti, rupja maluma un bīdelētie kviešu milti.

Desmit minūtēs saimniece man pastāsta: trīs reizes dienā jācep rupjmaize, deviņi kukuļi katrā cepienā. Maizes krāsns kurināma ar šāļu (dēļu atzāgētās malas) malku. Malkai jābūt vienmērīgi izvietotai pa visu krāsni. Piektdienā jāizcep pieci cepieni, divi no tiem cepami no

rupjajiem kviešu graudu miltiem. Ieslīdināt bīdelētos miltus, plus raugs, dažas sauļas cukura, ieraugā iemīcīt rupjos graudu miltus. Miklai jābūt pamikstai. Jācep formās kā ķieģeliši. Norunāja visu un atstāja mani ar atplestu muti jautāšanai. Kaut vai kādu piezīmju lapiņu būtu atstājis!

Krāsns kuras. Vienā abrā maize uzrūgusi, otrā iesalinājusies, un jāmicā trešais šīsdienas cepiens. Pakāpijos un apskatu aizsāktos maisus. Labi gan, ka Vītolos un Impānos man lika maizi mīcīt. Abās mājās bija apaļas muldiņas, te – garas siles uz stēķiem.

Grūti gāja pirmajās dienās. Manis mīcītais cepiens līdzinājās vēl nebijušas formas maizei: kukuļi kā milzīgi, uz pusēm pārgriezti bumbieri. Mikla par mīkstu apmīcīta, bet labi uzrūgusi. Lieku uz lizes un taisu kukuļus. Vienu kukuļa galu paraušu ar plaukstām uz augšu – otrs sāk slidēt uz leju un draud noslidēt no lizes, pavisam plakans kļuvis. Steidzīgi šauju krāsni, lai karstums aprauj garozu un kukuļi neizskatās pēc rauga pankūkām.

Krāsns ir neredzēti liela. Dziļumā trīs kukuļi blakus, vidū trīs un priekšpusē tāpat. Šajā cepienā vidējā un priekšējā rindā taisīju īsākus, mazākus kukuļus, četrus, sanāca labāk. Labi, ka jaunībā veiklas rokas un “liela” galva. Drosme arī pirmajā reizē. Šajā neapskaužamajā situācijā nonākusi, atcerējos mammas teikto: vajag mērkavot (‘mēģināt’ – mātes teiciens)! Un mērkavoju.

Pēc trīs bēdu dienām man un ēdājiem maizīte sanāca pavisam laba. Nebija vairs ne plakana, ne atlēkušu garozu, ne apdegusi. Pieradu arī pie šāļu malkas. To man katru dienu pieveda un iekrāva ceptuves stūrī tas pats puisis, kurš veda dārzniecības produkciju pāri ezeram no rītiem, Edgars no Rendas. Šad tad tikāmies, katrs savu darbu darīdami. Viņam arī bija atslēgas, un viņš malku pieveda, kad iznāca laiks.

No Sužiem sāka aizbraukt daži pastāvīgie vasarnieki. Tie visi bija turīgi ļaudis, lielu dzīvokļu īpašnieki.

Mēnesi, aptuveni līdz jūlija vidum, visa darba dzīve ritēja kā parasti. Mana alga jau par jūniju bija 45 lati kā priekšstrādniekam Savickim.

Vienā rītā mēs slaucām govus un kūtszīne aizgāja vistas izlaist aplokā. Atnāca un izmisusi pastāstīja, ka sētā

izgriezts robs, vistu kūts uzlauzta un ap 100 vistām uz vietas nocirstas galvas un vistas aizvestas prom.

Jūlija beigās Sužos ieradās krievu formās tērpušies, uzplečoti vīri un sāka izstaigāt visas dzīvojamās mājas un saimniecības ēkas. Apdzīvojamās platības mums bija daudz: skolēnu kopmītnes, klases, ļoti plaša un ērtā virtuve, ēdnīca, kapela un mazās, atsevišķās mājiņas – vienai un divām ģimenēm. Pie pils virs pagrabiem atradās saimniecības vadītāja Čoldera mājiņa. Pie siltumnīcām uz kāpas uzkalniņa – Atpūtas. Tajās dzīvoja direktors – sludinātājs Klotiņš ar sievu un diviem dēļiem. Vecākais dēls Ēriks, jaunākais – četrus vai piecus gadus vecais Arnolds, tas bieži atnāca uz kūti un savā zinātkārē uzdeva tik āķīgus jautājumus, ka nezināju, kā izgrozīties.

Uzplečotie vīri oficiāli paziņoja, ka līdz septembrim Suži jāatstāj pilnīgi visiem, ņemot līdzi kustamo īpašumu. Nekustamais īpašums – ZEME un ĒKAS – pāriet ARMIJAS ĪPAŠUMĀ.

Nākamā nedēļā tūlīt pēc vistu zādzībām tika uzlauzta veļas māja, aizvesti visi palagi un dvieļi, protams, arī nākamajai ziemai internāta vajadzībām jauniegādātās rezerves.

Hincenberga atstāj kūtszīnes posteni, un man jāuzņemas visi viņas pienākumi. Jāmaļ piens. Jātirgo vasarniekiem. Jākuļ sviests ēdnīcas vajadzībām, jāsavāc vēl dzīvo vistu olas un jāved kūts ienākumu grāmata. Protams, jācep arī maize. Guļu maz. Jau pulksten četros no rīta esmu ceptuvē. Kūti-ceptuvē, kūti-ceptuvē...

Alga 60 latu mēnesī, tā man šķiet pasakaini augsta – kā ministram!

Kā tagad es varētu iet skolā! Ziemā arī strādātu kūti. Slauktu govīs rītos un vakaros, palīdzētu virtuvē.

Varētu, varētu iet ģimnāzijā! Bet armijnieku uzpleči, pelnīti pa strīpiņai, pārvelk biezu, melnu strīpu manām cerībām un sapņiem. Nebūs vairs Sužu ģimnāzijas.

Izpārdošana

Sužos sākas lopu un inventāra izpārdošana. Kūti pa nakti guļ zirgkapis un priekšstrādnieks, sargā zirgus, govīs un atlikušo lauksaimniecības inventāru. Visās piecās siltumnīcās dežurē dārzniece Alise ar savām palīdzēm.

Pārdod, ko vien var pārdot. Es nopērku savu gultu, balti krāsotu

viendurvju skapi, lielo ūdens krūzi un pikē segu.

Nauda ir, bet veikali strauji kļūst tukši. Nopērku ļoti lielu, amatnieku gatavotu, aizslēdzamu koferi no bieza finiera. Vēl nopērku ķiršsarkanu kleitu un tādas pat kurpes. Nauda vēl atliek, bet rezerve vienmēr vajadzīga.

Jaunajā koferī iepakoju savas drēbes, dāvāto un pirkto, vasaras segas, savu ganos tamborēto galdautu, ar kuru visu šo vasaru bija lepnī aplāta kumode. Koferis pilns, atliek tikai tas, kas mugurā. Portfelī, kas bija domāts skolai, ielieku dienasgrāmatas, fotogrāfijas un apakšveļas pāri maiņai – jā, arī ģimnāzistes cepuri, ko nopirku pirms laika, un no pamatskolas laikiem piemiņas albumiņu, kurā ir arī manu sužinieku ieraksti.

Auziņš iejūd zirgu, vezumā iekrauj manas mantas, braucam uz Jaunciemu, uz dzelzceļa staciju. Visu nosūtu uz Neretas staciju ar gala adresi: Rites Alņos. Uz Alņiem aizrakstu mammai vēstuli un par visu to paziņoju.

Mamma ziedoja savas virsnieka sievas rotaslietas Sužu iegādei. Pēc tam, kad viņa tika kristīta 1917. gada 3. novembrī Lugas upē. Viņai bija tik liela ticība un pašlūgība, ka negaidīja pavasari... Iesākumā Suži saucās "Adventes misijas seminārs". Es visu savu bērnības laiku domāju, ka šeit tiek sagatavoti misionāri džungļos dzīvojošiem ļaudīm.

Sužu vairs nav, un nesaprotu, ko darīt. Paņemtu pati sev brīvnedēļu. Eju uz Adventistu savienību, un tur man piedāvā kolportieres darbību. Jāpārdod grāmata "Audzināšana". Aņņemos pildīt šo misiju. Uz Auci nosūtīs 10 grāmatas, kas man jāpārdod par 10 latiem gabalā. Tur mani sagaidīs pieredzējais kolportieris, ies pāris dienas kopā ar mani un apmācīs.

Sveša vara.

Nekas vairs nav mans, nav Sužu [...], visam pāri gājuši mērinieku laiki. Cik stabili jutos Sužos!

Braucu mājās pie mammas uz Alņiem. Vakarā mēs divas vien esam mājās, Atis ir darbā. Izkratu savu sirdi mammai. Mamma saka, lai nebēdājos, neba laimīte akā noslikusi...

1942. gada aprīlī Rīgā ir Adventistu draudzes svētki un

jauniešiem domātie speciālie dievkalpojumi pēcpusdienās. Trīs dienas. Es tagad mierīgi varu braukt, jo Alida (brāļa Loņa sieva) visu padarīs. Vecīši visi veseli – neviens pašreiz nav kopjams.

Pasta pakalpojumi ir lēti, un es cītīgi sarakstos ar neredzīgo Anniņu un Vanagu Ruti no Sužu vasaras. [...] Rakstu, ka braukšu uz Rīgu uz svētkiem, tur arī tiksimies un pa naktīm apmetīšos pie viņas. Impāntante iedod miltu kultīti, biezpienu un saldu, nokrejotu krējumu tumšā, necaurredzamā pudelē. Sastūķēju portfeli. Līdzī ir tikai pase, naudas maciņš un kabalakatiņi.

No rīta desmitos esmu Dievnāmā Brīvības (ir jau pārdēvēta par Ādolfā Hitlera) ielā 11. Brāļi un māsas sabraukuši no visas Latvijas. Tiekos ar Ruti, un sēžam blakus. Pēc svētrunas no pusdienlaika līdz pievakarei, līdz "jauniešu stundai" esam brīvi. Satieku dažus Sužu jauniešus no 1940. gada vasaras. Gandrīz divi gadi pagājuši. Mani uzrunā Kukulītis Edgars. Ejam, runādamies par viņa mājas dzīvi, par manu darbu. Un tad Edgars, saņēmis dūšu, mani bildina. Man Edgars labi iepazīts sadzīvē un darbā. Lāga zēns, lēnīgs, divus gadus jaunāks par mani, 19. Neko neatbildu, ne jā, ne nē. "Pievakarē tiksimies un tad es tev vēlreiz uzjautāšu," nosaka Edgars.

Mēs ar Ruti braucam ar tramvaju uz viņas vecāku mājiņu Pārdaugavā. Rīgas vecpilsētas pusē, Daugavmalā ir tramvaja pietura. Mēs esam jaunas, nelielam tramvajā sēdēt. Šķiet, viss kā senāk. Karš tālu Krievijā. Uz ielām formās tērpto tikpat kā nav. [...]

Pēcpusdienā, satiekot Edgaru, uz viņa atkārtoto jautājumu atbildēju "jā". Savā prātā izlēmu – būs bērni, noteikti iemīlēšu, Edgars labs cilvēks.

Pie mammas tās divas nedēļas cītīgi gatavojos kāzām. Uz vilnas auduma, uzliekot kanvas strēmeli, un tad ar sīkiem krustdūrieniem un krāsainu vilnas dziju uzšuvu košu rakstu – vīramātei dāvanu – paķeles¹. Tad vēl uztamborēju no vilnas dzijas divas šalles, vīra tēvam un Edgaram. Nu sagatavotas dāvanas visiem: mātei plecu lakats, vīramātei dubultcimdi un šalle, brāļiem cimdi. Edgaram – šalle, cimdi un es pati.

¹ Paķele – šeit – zeķu saite. – Red. piez.

Paspēju paēst stacijā siltu, samērā garšīgu (izsalkušam) ēdienu, izņemt bagāžu un četros pēcpusdienā biju Stendē.

Pa peronu lēni pretī nāca Edgars. Aiz viņa muguras pa tādu gabaliņu, pieklājīgā attālumā Edgara tēvs. Lai kam Edgars mani nobučoja. Pienāca tēvs, sasveicinājāmies, viņš paņēma manu koferi un gāja prom. Mēs abi ar Edgaru aizmugurē. Jāiet tāds gabaliņš, pajūgs pie pazīstamiem sētā.

No pašas Stendes līdz Rendai gluds I šķiras lielceļš. Līdz Edgara mājai no Stendes 25 kilometri. Visā garajā ceļā satikām trīs pretī braucošus pajūgus. Vispārsteigtākā biju par pirmo satikto pajūgu. Mana galva apsegta, pa šķirbiņu palūrēju. Ratos sēž divi vīrieši. Uz priekšējā dēļa pajūga vadītājs, uz otrā – kungs ar hūti galvā. Aizjūgs tāds pats kā mums, rati tādi paši, un divi zirgi aizjūgā. Palika vieglāk ap sirdi. Kad ceļā drīz vēl divus tādus pašus pajūgus satikām, sāku par savām kauna jūtām smieties un izstāstīju Edgaram, ko gan visu nebiju iztēlojusies. Tā sākām sarunāties, smieties un jutāmies kā seni, labi draugi.

Cik daudz sužinieku šeit dzīvo, kurus es jau pazīstu! Rendā ir sešas adventistu ģimenes, 20 draudzes locekļi, kas piederīgi Kandavas draudzei.

No skolas kalna nobraucot lejā, ir tilts pār Abavu. Atkal braucam pret kalnu un esam Rendā. Pabraucam garām pāris veikaliem. Tālāk braucam pa grantētu lielceļu. Ceļa kreisajā pusē, gandrīz pie lielceļa (100–150 metru – tā man šķiet) Īvandes ūdenskritums. Divus kilometrus aiz Rendas Edgara vecāku mājas – sēta Kārkli. Ceļš iet pa pauguri.

Īvande pie Kārkļu mājām pienāk gandrīz pie paša mājas gala ar pāris metru augstu krastu. Un cik divainas cilpas šeit upīte met! Puslokā sētai apkārt. Pasakaini skaista vieta. Pagastvalde un mežniecība ar roku aizsniedzama. Pie mežniecības, pa labi no mūsu braukātā ceļa, iekārtots jauns lielceļš, kas uzved pēc dažiem kilometriem uz Stende-Renda-Kuldīga I šķiras lielceļa. Nebiju gaidījusi ar tādu dabas skaistumu tikties. Mājās mūs gaida Edgara māte Sofija – viņai todien vārda diena – un Edgara vecmāmiņa, mātes māte un divi brāļi. Jaunākajam, Jānim, 12 gadi. Brālim

Zigfrīdam 17 gadi, tas pēc pamatskolas mācās Kandavā par galdnieku. Māte tik jauka, vienkārša, pieejama un izdarīga. Tēvs – patriarhs.

Jau nākamajā dienā pēc rīta darbu apdarīšanas māte liek sagērbties, iesim uz pagastvaldi pieteikties laulībām. Māte nāk līdzī, jo Edgaram nav 21 gads. Sienu galvā sārtu lakatiņu ar baltiem, maziem punktiņiem, gar malām visapkārt baltas margrietīņas, man tas ļoti mīļš. Māte saka, jāsienot balts, un uzdāvā man baltu lakatiņu. Kad pārnākam mājās jau kā saderinātie, dalu visiem dāvanas. Pagastvaldē saņemam talonus, lai Kuldīgā, kas ir apriņķa pilsēta, varam iegādāties visu vajadzīgo kāzām.

1942. gada 16. maijā saderinos ar Egdaru. [...] Kāzas noliktas 28. jūnijā. Vēl sešas nedēļas laika.

Kaut Edgara māte neatzina manu krāsaino galvas lakatiņu iziešanai, man tomēr viņa ļoti patīk. Pret mani viņa izturas kā pret draudzeni, ja ko pamāca, tad klusu un mīļi man vienai, kad citu nav klāt.

Tikpat jauka ir arī vecmāte – Sofijas māte. Es nezināju, ka Edgaram ir arī mammamma, tāpēc viņa palika bez dāvanas. Edgars, es un vecāmma esam Kārklos strādnieki. Ko liek, to darām. Māte vada saimniecību, lēmumus vienpersonīgi pieņem tēvs.

Kara laiks.

Bezīpašuma cilvēkiem izdotas pārtikas kartiņas ar kuponiem (kā pastmarkas atplēšami) maizei, gaļai un cukuram. Otra kartiņa bija zeķēm, diegiem (viena spolīte baltu, otra melnu) un ziepju gabaliņam uz gadu. Ja tur vēl kas bija, to jau nedabūja.

Visiem vecīšiem un man arī izdalītas kartiņas. Tās visas tika nodotas mammas rīcībā. Reizi nedēļā mamma gāja uz veikalu, kuram pierēģistrētas mūsu pārtikas kartiņas. Vienreiz groziņā priekš pārdevējas bija ielikta dažas olas dāvanai, un tā katrreiz jau tika atlikta mūsu mājas kartiņu īpašnieku kopīgā talonu tiesa.

Daži kuriozi no pirmajām nedēļām, kad nesapratu vārdu nozīmi, ko lietoja.

Māte dod man grozu un saka: “Pielas, meit, piln groz ar rāceņ!” Pagrabs uz Īvandes stāvā krasta, no virtuves durvīm 10 metru attālumā. Eju. Pagraba ārdurvis ir vaļā, ir

taču maijs. Atveru otras, iekšējās durvis. Saulīte spīd, pagrabs gaišs. Skatos, pagrabā bez arodiem klājienā kartupeļi, kartupeļi un vēlreiz kartupeļi. Esmu tam lērumam pārgājusi pāri līdz pagraba otram galam, bet rāceņa neviena. Aizveru durvis, lai pagrabs neiesilst, lai kartupeļi nedzen asnus.

Eju uz istabu ar tukšu grozu un saku: “Pilnīgi neviena rāceņa pagrabā nav!”

Māte iesaucas: “Papī, šonakt pagrabā vis rāceņ nozagt. Nevien vairs nav!”

Tēvs ar māti steidzas uz pagrabu, atver durvis, un tad no tēva acīm izsprāgst dusmu zibeņi. Kaut ko nicinošu nošņāc un ātri aiziet. Mēs paliekam divas vien. Māte saka, ka tā gan nevajadzējis jokot par Dieva dāvanu. Es atbildu: “Bet rāceņu tiešām nav, es izmeklējos.” Māte saprot, kas par lietu, smejas locīdamās un rāda ar roku: “Tie ir rāceņ.” – “Bet kā tad jūs saucat rāceņus, ka kartupeļus par rāceņiem?” – “Tos mēs saucam par turnipš.” Stāvam abas un spriežam, kas mūs sagaida, jo tēvs ir nokaitināts. Ejam istabā, tēvs smaida un man saka: “Tas joks tev izdevās.” Es neskaidrojos, varbūt māte viņam izstāstīs...

Sestdienās dievkalpojumi notiek pie Šetleriem vai arī pie Ošlapiem, pie Kukulišiem šovasar vairs nevar. Vienā brīvajā istabā dzīvo nespējnieki – vecīši, otrajā es ar Edgaru.

Edgars mani ved uz velosipēda bomīša. Braucam uz Kandavu. Man jāpiereģistrējas Kandavas draudzē un jālūdz 28. jūnijā ierasties sludinātāju mūs salaulāt. Tas nokārtots, un atpakaļceļā Edgars nogriež sānceļā pa kreisi un ved mani parādīt Māras kambarus.

Rendā ir 10 adventistu jaunieši vecumā no 17 līdz 25 gadiem, visi ieradusies mūsu kāzās.

Jā, reiz Edgars mani aizveda parādīt Abavas rumbu, un otrā krasta gravā sameklējām alas. Mēs esam draugi, un mums ir labas attiecības. Abi esam vēl jauni, un tāds tādu saprot un pieņem.

Mājās gaida telegramma no Rites: “Brauc! Mammai tīfs. Atis.”

(Grāmatas fragmenti publicēti ar L. Šicas meitu atļauju. Turpinājums janvāra numurā.)

(Turpinājums no 7. lpp.)

Tur iejaukts arī daudz kristietības patiesību, ir vairāki uzskati, kuros es piekristu mūsu katoļu brāļiem un māsām, es tiešām cienu viņu godbijību pret svētām lietām. Attieksme pret relikvijām ir nepareiza, bet viņiem ir liela godbijība un skaista mūzika. Reizēm ērģeļu spēle un dziesmas ir tik savilņojošas! Tur ir tik daudz brīnišķu lietu, es necenšos kritizēt. Tomēr, kad ir jādefinē, kas ir patiesība... Jēzus ir patiesības iemiesojums, Jēzus ir Vārds. Romas katoļu baznīca no tā ir aizgājusi, viņi ir izgājuši uz kompromisu ar pagānu reliģijām, un tāpēc tiek izmantots vārds “netiklība”. Tas ir diezgan spēcīgs termins¹. Tas ir tāpēc, ka Dievs patiesību uzskata par tik svarīgu. Jēzus nomira par patiesību. Daudzi cilvēki cauri laikiem ir nomiruši par patiesību. Patiesība dara jūs brīvus (Jāņa 8:32). Šīs lietas ir svarīgas.

Ir cilvēki, kuri saka: “Man tā baznīca patīk nedaudz labāk, jo man patīk viņu vitrāžas. Man viņu draudze patīk labāk, jo viņiem ir pievilcīgs mācītājs. Man tā draudze patīk labāk viņu mūzikas dēļ.” Tā draudzi neizvēlas. Ja jūs draudzi izvēlējaties šādi, iespējams, esat nonācis Bābelē.

Ir jāizvēlas, uzdodot jautājumu: “Kur ir patiesība?” Tas nenozīmē, ka tajā draudzē visi cilvēki būs jauki un ka visiem būs sakārtota privātā dzīve. Pat Jēzus apustuļi nebija tādi, bet tā bija Jēzus draudze, ne tā? Tāpēc, ka Jēzus viņiem bija devis patiesību.

Israēls bija Dieva tauta ne jau tāpēc, ka viņi visu darīja pareizi. Viņi atkal un atkal atkrita. Tomēr Dievs viņiem uzticēja Sava Vārda patiesību.

Dievam ir ļaudis pēdējās dienās, kuriem arī uzticēta Dieva Vārda patiesība. Izejiet no Bābeles un esiet kopā ar Dievu!

(Tulkoja Anna Rozenberga. Turpinājums janvāra numurā.)

¹ Tur, kur latv. tulk. lietots vārds “netikle”, angļu valodā lietots vārds, kas tulkojams kā “palaistuve”. – Red. piez.

PĀRMAIŅU GADS

2020. visiem noteikti paliks atmiņā kā gads, kurā pasaule izmainījās, iespējams, uz visiem laikiem; kā gads, kurā sapratām, ka viss, kas līdz šim likās pašsaprotams, nemaz tik pašsaprotams nav; kā gads, kurā varējām īpaši novērtēt klātienē satikšanās un apskāvienu vērtību; kā gads, kurš izvērtās pavisam citādāks, nekā bija plānots. Kāds šis pārmaiņu gads bijis Baltijas konferences ūnijā, Latvijas draudžu savienībā, Savienības nodaļu darbā, Misijas skolā, mācītāju ģimenēs un kalpošanā, kā tas pārvērtis un ietekmējis ikdienas dzīvi un darbu Dieva tīrumā, "Adventes Vēstīm" pastāstīja vairāki mūsu uzrunāti cilvēki.

*Ivo
Kāks*

**(IVO KĀSK),
BALTIJAS KONFERENČU ŪNIJAS
PREZIDENTS**

Pasaule ir piedzīvojusi lielas pārmaiņas, kopš sākās pandēmija. Kā tas ietekmējis Tavu dzīvi?

Mani darba pienākumi lielā mērā saistīti ar regulāru ceļošanu – bieži jābraukā pa Baltijas valstīm un vairākas reizes gadā jādodas vai nu uz Transeiropas, vai pasaules draudzes administrācijas sanāksmēm. Šogad lielākā daļa braucienu tika atcelta. Valstu robežu slēgšanai pavasarī bija arī pozitīvā puse, jo mums radās izdevība lielu daļu laika pavadīt laukos. Tomēr bija arī negatīvā puse – pārāk daudz stundu bija jāpavada video sapulcēs, zaudējot personīgo kontaktu un sinerģiju, kas rodas personīgā saskarsmē. Draudzes darbā īsta sadraudzība ir vitāli svarīga.

Esmu tāds, kas nevar nosēdēt pārāk ilgi – man ir jābūt kustībā gan fiziski, gan garīgi. Bet Tēvs Debesīs zina, kā likt visam strādāt mūsu labā.

Kādas ir galvenās atziņas, ko esi ieguvis šajā gadā?

Man parasti gribas, lai viss notiek ātri. Bet šī ieilgusi situācija, kad tik daudz kas ir nopauzēts, rāda, ka dzīve nav nepārtraukts lietu plūdums.

Kādas ir galvenās izmaiņas, kurām, pēc Tavām domām, mūsu draudzei ir jāpielāgojas? Kā to izdarīt?

Esmu pārliecināts, ka draudzes ikdienas dzīve un misija šobrīd ir pārāk atkarīga no sludinātājiem. Mums kā ticīgajiem ir jāaug, lai uzskatītu par normu to, ka veidojam mazas, dinamiskas un stipras sadraudzības grupas. Šādās grupās tās locekļi pastāvīgi pieaug garīgi, un šādās grupās ir iespējams izdzīvot grūtos laikos. Laikā, kad draudžu ēkas būs slēgtas, bet vēl nebūs totāla tikšanās aizlieguma, mājas aizvien vēl būs atvērtas. Šādā veidā draudzes misija turpinās darboties.

Kāds ir Tavs viedoklis par to, kas gaidāms nākotnē?

Es zinu, ko Bībeles pravietojumi atklāj par šīs zemes pēdējām dienām, bet neesmu pārliecināts, vai šis ir beigu sākums. Man ir sajūta, ka šīs problēmas beigsies – līdz nākamai reizei.

Ko Tu novēlētu mūsu draudzei nākamajā gadā?

Vēlos, ka mēs visi ieietu nākamajā – 2021. – gadā ar pieaugošām gaidām, lai Dievs tiešā veidā kontrolē mūsu dzīvi. Jēkabs savā vēstulē (4. nodaļā) aicina ticīgos nepaļauties uz to, ka viņu personīgie plāni savas pagaidu dzīves uzlabošanai vienmēr izdosies, bet gan darīt vislabāko, ko vien viņi var. Tādēļ es katram novēlu ciešu gājumu ar Dievu, arvien labāk iemācoties pazīt Viņa balsi, un, pieaugot drosmei, darīt to, ko tā saka!

*Vilnis
Latgalis*

**LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS
PREZIDENTS**

Kā šī gada pārmaiņas pasaulē ietekmējušas tavu dzīvi?

Man tāpat kā visiem citiem cilvēkiem šīs pārmaiņas, protams, nāca negaidītas. Tomēr jāsaka, kaut arī Latvijā tās salīdzinājumā ar iepriekšējo dzīvi bija visai radikālas, tomēr nebija tik visaptverošas un dziļi skarošas kā daudzās citās valstīs šeit pat Eiropā, Amerikā un Austrālijā. Bet, protams, pārmaiņas, kuras mūs skāra pavasarī, un arī tās, kuras no jauna piedzīvojam tagad, šie dažādie ierobežojumi nenoliedzami ietekmē dzīvi un darbību. Taču visā visumā es vērtēju šīs negatīvās pārmaiņas pozitīvi. Pirmkārt, tās ļauj saprast, kādā laikā dzīvojam. Kaut arī daudzus gadus esam runājuši par Kristus Otro atnākšanu, situācija, kas šobrīd ir pasaulē, liecina, ka Viņa atnākšana ir tuvāk, nekā mēs un daudzi citi domājam. Šeit noteikti jāatceras līdzība par desmit jaunavām – gan gudrajām, gan neprātīgajām jeb ģekīgajām, muļķīgajām, bērnišķīgajām. Viņas visas bija iesnaukušas un gulēja, tomēr gudrās saprata, kas notiek.

Ja runājam tieši par manu personīgo dzīvi, tad pārmaiņas,

protams, ir vairojušas darba apjomu. Darbinieku sanāksmes un Savienības padomes sēdes krīzes brīžos notiek biežāk, mēs cenšamies viens otru uzmundrināt un saprast, kas notiek Latvijā, draudzēs un kā draudžu locekļi reaģē uz pārmaiņām.

Vai šis pārmaiņu gads ir dāvājis tev kādas jaunas atziņas, un kādas tās ir?

Viena no atziņām ir tāda: ja kādas durvis aizveras, tad kādas citas Dievs atkal atver. Tā kā vairākas mūsu ierastās iespējas – dievkalpojumu apmeklēšana un daudzas citas darbības klātienē, mazās grupas un sanāksmes – ir stipri ierobežotas vai pat nav iespējamās, Dievs ir devis citas iespējas – pateicoties interneta piedāvājumam un dažādām programmām, mēs darām to pašu neklātienē.

Vēl viena atziņa, pie kādas, manuprāt, nonākuši daudzi cilvēki, – mēs sākam vērtēt klātienē svētību jeb nepieciešamību, ko ilgu laiku tā īsti nevērtējām.

Vēl kā pozitīvu vēlētos minēt izpratni par jauno tehnoloģiju priekšrocībām. Paldies Dievam, ka ir jauni cilvēki, kas ir atsaukušies un labprāt iesaistās šajā kalpošanā! Par to vērējam lasīt iepriekšējā “Adventes Vēstu” numurā, novembrī.

Kā tu domā, kādas pārmaiņas ir visvairāk nepieciešamas draudzei un kā tās īstenot dzīvē?

Domāju, ka draudzes lielākā vajadzība, kā tas bija arī pirms šīs krīzes, ir garīga atmoda un dzīves izmaiņa jeb reformācija, uz ko mūsu vispasaules draudzes vadītāji aicina jau vairākus gadus. Ir dažādi pasākumi, lai cilvēkus tam iedvesmotu, viens to iedvesmojošākiem izdevumiem ir nelielā grāmatiņa “Solī uz personīgo atmodu” ar apakšvirsrakstu “Tikt piepildītam ar Svēto Garu”. Tā ir otrā vajadzība, ko mēs saprotam arī no Bībeles – vēlāis lietus. Svētā Gara izliešanās Vasarsvētkos bija agrais lietus, un pirms Kristus Otrās atnākšanas būs šis vēlāis lietus. Viena no atziņām, pie kuras esmu nācis, ka daudzas lietas notiek pakāpeniski. Mums šķiet, ka daudz kam pasaulē vajadzētu notikt gluži kā zibens spērienam un pērkona dārdiem, tomēr daudzas lietas notiek nemanot, taču tās īstenojas. Arī šīs atmodas

gan pasaulē, gan Latvijā notiek, un man ir prieks vērot un redzēt, kā jauni cilvēki un arī cilvēki ar dzīves pieredzi tiecas pēc šīs atmodas, lūdz to Dievam un saņem atbildes uz savām lūgšanām. Praviešu Gars saka, ka atmoda vienmēr nāk kā atbilde uz dedzīgām un sirsnīgām lūgšanām. Tā kā tas ir mūsu uzdevums – lūgt pēc atmodas, ilgoties, tiekties pēc tās un pieņemt visus izaicinājumus, ar kuriem sastopamies.

Vēl viena no nopietnām draudzes vajadzībām ir vienotība vienā Garā, un to nes pakļaušanās Gara vadībai un vēlme, kā Pāvils raksta, neskatīties tikai uz savām, bet arī uz citu vajadzībām, ieraudzīt šīs vajadzības un pamanīt Jēzus Kristus kalpošanu, kurā Viņš atklāj Savu pazemību un mīlestību, iejūtību un pacietību, un mācīties no Viņa. Tā joprojām ir mūsu draudzes lielā vajadzība, tā ir pasaules vajadzība – lai būtu šādi cilvēki, arī šajā laikā.

Ar kādām domām tu lūkojies nākotnē?

Ar gaišām! Ir skaidrs, ka vieglāk nebūs, būs grūtāk un, iespējams, būs tik grūti, kā mēs to šodien pat nespējam iedomāties, bet Dievs katrām grūtībām ir sagatavojis Savu iedrošinājumu un stiprinājumu. Mums nevajadzētu baidīties no grūtībām un arī pārāk domāt par tām.

Kad tika slēgtas robežas un īsā laika periodā nāca citi pārsteidzoši ierobežojumi, tas daudzos cilvēkos izsauca paniku, bet tās ir tikai pārejošas grūtības, un tās, kā Pāvils raksta, ir vieglas grūtības – tās ir pārejošas, vieglas un īslaicīgas.

Domājot par nākotni, saprotu, ka Kristus atgriešanās tuvojas, un tas ir iedvesmojoši un palīdz pārvarēt grūtības, lai arī kādas tās nebūtu. Es ticu, ka Dievam ir plāns draudzei un katram no mums šajā gala laikā, šajā atlikušajā laikā līdz Viņa Otrajai atnākšanai – kā mēs varam izlietot tās iespējas, vērtības un līdzekļus, kas mums piešķirti. Man ir prieks, ka cilvēki ir gatavi ziedoties un arī ziedot misijai, tas ir brīnišķīgi – saprast, ka labākais, ko šajā gala laikā varam darīt, ir nevis krāt mantas, kā Jēkaba vēstulē rakstīts: bēdas tiem, kas gala laikā mantas krāj (skat. Jēk. 5. nod.), bet veltīt sevi un savus līdzekļus misijai, šim pēdējam un svētīgajam darbam pirms Kristus atnākšanas.

Kas ir tas, ko tu visvairāk novērtē šajā pārmaiņu laikā?

Vispirms tā ir Dieva klātbūtne, Dieva stiprinājums un miers. “Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu,” teica Jēzus (Jņ. 14:27), un tiešām, kad Viņš bija šeit uz zemes, tas nebija mierīgs laiks, mēs to redzam no daudziem notikumiem, kas norisinājās apkārt, pretinieks centās radīt brīžiem neciešamus apstākļus. Arī šobrīd daudzviet ir neciešami apstākļi. Es negribētu teikt, ka Latvijā ir neciešami apstākļi. Latvijā mēs esam Dieva pasargāti un atrodamies pat īpašā Dieva labvēlības statusā, jo no tām daudzajām nelaimēm, kas notiek pasaulē, Latvijā mūs skar ļoti maz kas.

Vēl kāda lieta, ko novērtēju un ko iepriekš jau pieminēju, ir personīgās tikšanās laiks ar katru cilvēku, tā ir liela vērtība. Dievs radīja cilvēku attiecībām, nevis kā iemītnieku kādā milzīgā zooloģiskajā dārzā šeit uz zemes, attiecībām ar Dievu un attiecībām savā starpā. Gan šīs garīgās attiecības draudzē, gan arī vispār attiecības starp cilvēkiem ir tas, ko sākam novērtēt un kas ir ļoti svarīgas kā cilvēcīga vērtība, kā vispārēja vērtība.

Es vērtēju arī mūsu valdības un vadītāju pūles un cenšanos darīt visu pēc labākās saprašanas un sirdsapziņas. Viņi patiešām cenšas, un tas ir manāms un noprotoams, kaut arī daudzi izsaka pārmetumus. Bet mums jāņem vērā, ka visā pasaulē cilvēki pirmo reizi sastopas ar šādu situāciju, un tiem, kam jāpieņem lēmumi, tas jādara, lai cik nepatīkami šie lēmumi dažkārt būtu.

Es novērtēju darbu, kas tiek darīts, īpaši medikus un visus, kas savā ikdienā strādā saskarsmē ar cilvēkiem. Jāsaprot, ka tas ir liels upuris no viņu puses un lielā mērā arī risks. Tiešām augsti vērtēju katru šādu darbību un katru centienu pasargāt pārejo sabiedrību no saslimšanas. Paldies Dievam, ka Viņš ir devis cilvēkus, kuri ir gatavi sevi ziedot un darīt darbu, ko citi negribētu darīt vai pat izvairās no tā un atstāj savus pienākumus.

Domājot par jauno gadu, kas tuvojas, mums visiem, protams, ir nelielas bažas. Ir cilvēki, kas saka, ka viss būs tikai sliktāk, ka būs trešais un ceturtais vilnis. Citi saka, ka šis vīruss nekad nebeigsies, un vēl citi biedē, ka būs

vakcīna, no kuras daudzi nomirs. Bet es domāju, mums uz nākotni nevajag skatīties pesimistiski, bet uzlūkot to kā lielu atmodu, lielu iespēju piedzīvot pārmaiņas savā dzīvē, piedzīvot stāvokli, ko Bībele sauc par “viņi bija Svētā Gara pilni” jeb “piepildīti ar Svēto Garu”. Cilvēkam tad ārējie apstākļi vairs nav izšķiroši, bet ir būtiski uzticēties Dievam, paļauties, ka tas, ko Dievs dara un kā Dievs vada šo pasauli un Universu, ir labākais veids konkrētajā situācijā un katram cilvēkam.

Tavs novēlējums nākamajam gadam.

Lai jaunais gads mums nes pilnīgu palāvību un uzticēšanos tam, ko Kristus sacīja, atstādams šo zemi: “Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man!” (Jņ. 14:1) Uzticēties Viņam visās lietās – tas ir mans novēlējums. Lai kādi arī nebūtu turpmākie apstākļi un sarežģījumi, turpināsim uzticēties Dievam! Viņš ir uzticams, un tas, ko Viņš mums ir sagatavojis, ir tā vērts, lai mēs izvēlētos Viņu un rādītu ceļu un gaismu arī citiem cilvēkiem – kā atrast Jēzu, kā izvēlēties Viņu, kā pieņemt Viņu par savu Glābēju un būt kopā ar Viņu šodien un mūžīgi.

Mārite Lipska,

SIEVIEŠU, BĒRNU UN ĢIMEŅU KALPOŠANAS NODAĻAS VADĪTĀJA

Kā šī gada pārmaiņas pasaulē ietekmējušas tavu dzīvi?

Šogad pasaulē risinājās tādi notikumi, kādi globālā līmenī nekad vēl nebija notikuši. Jāsaka, ka vēl nekad nebiju piedzīvojusi, ka kristīgā zemē, kur valda demokrātija un reliģijas brīvība, tiek liegta iespēja iet uz dievkalpojumiem. To tiešām uzreiz nebija vienkārši saprast: kā tā vispār var notikt, ka cilvēki nevar nākt kopā Dieva namā, kad varbūt tieši visvairāk būtu nepieciešama Dieva klātbūtne un citam cita

atbalsts?! Bet, pateicība Dievam, ka Latvijā dievnami netika aizvērti pavisam un mūsu draudzē varēja notikt dievkalpojumu tiešraides, kas iekļāva arī Bībeles izpēti.

Pavasārī manam vīram sanāca gandrīz katru reizi būt Sabatskolas tiešraides komandā. Atceros, ka vienā nedēļā, kad vīram iekrita kalpošana sabatskolā un bija arī jāatklāj dievkalpojuma otrā daļa, mūsu meitai pēkšņi pacēlās 39 grādu temperatūra, bet nekādu citu saslimšanas simptomu nebija. Nevarējām saprast, kas notiek, bet Dievs deva prātā apsoliĶumu: “Bet tev būs kalpot Tam Kungam, savam Dievam, tad Viņš svētīs tavu maizi un tavu ūdeni, un Es novērsīšu visas tavas slimības.” (2. Mozus 23:25) Meitiņa gulēja gultā, un mēs lūdzām pēc šī apsoliĶuma, lai novērsītu visas slimības no mūsu nama un lai vīram netiek traucēta kalpošana. Viņa nogulēja 17 stundas, piecēlās no rīta gultā un izskatījās pilnīgi vesela, un uzreiz jautāja, cikos viņai ir stundas. Tā viņa pieslēdzās attālinātajām mācībām, bet vīrs varēja sestdien doties uz draudzi kalpot, un neviens no mums nebija saslimis.

Man pašai arī jau iepriekšējā gada nogalē Dievs bija atklājis vairākus kalpošanas plānus šim gadam – tādus, kurus varēja realizēt šī gada apstākļos. Dievs pamudināja veidot sieviešu liecību grāmatu. Tika uzrunātas sievietes mūsu draudzēs, un par viņām Sieviešu kalpošanas nodaļas komanda sirsnīgi lūdza Dievu. Atsaucās 33 sievietes, kuras laipni dalījās savos liecību stāstos, varējām izdot brīnišķīgu grāmatiņu “Kurš liek ziedēt ābelēm?”. Grāmatiņā tika iekļautas liecības par dažādām tēmām: kā ir uzvarēta depresija, saņemta dziedināšana, atjaunotas attiecības, piedzīvota brīnumaina apsardzība, atrasts ceļš pie Dieva. Šobrīd grāmata ir kļuvusi par misijas grāmatu, kuru lasa arī Latvijas Kristīgajā radio, tāpat grāmatu sievietes ir dāvinājušas savām draudzenēm, kaimiņiem, radniekiem un paziņām. Caur šīs grāmatas izdošanu garākās liecības autorei Antrai bija radusies iespēja sniegt interviju vietējam Aizkraukles laikrakstam, kur viņa varēja pastāstīt savu dzīvesstāstu, kas iekļauts grāmatā.

Nākamajā gadā ir doma veidot otro liecību grāmatu, jo daudzas sievietes nav piedalījušas grāmatas izveidošanā, un arī tām, kas ir rakstījušas, palikušas vēl liecības, kuras nebija pagūts uzrakstīt. Tāpēc izmantošu izdevību jau tagad aicināt žurnāla lasītājas saņemties un pierakstīt savas liecības, lai varētu sākt veidot otru krājumu. Nākamā gadā Sieviešu kalpošanas nodaļas plānos ir iecere sagatavot arī Dieva apsoliĶumu sakopojumu grāmatiņā, ko jau esam iesākušas darīt. Šīs divas lietas aicinu katru lasītāju pieminēt savās lūgšanās!

Tāpat priecājos, ka šajā gadā bija iespēja katru mēnesi organizēt bērniem konkursu “ApsoliĶumu dārgumu lādīte”, kas tika realizēts caur mūsu žurnālu – bērni tika aicināti meklēt Dieva apsoliĶumus un attēlot tos zīmējumos vai uzdevumos. Ļoti esmu pateicīga Dievam par uzticamiem palīgiem Ingridu un Daci, kuras iegulda savu kalpošanas artavu, lai žurnālā varētu būt Bērnu lappusīte. Priecājos par vecākiem un skolotājiem, kuri izmantoja šo izdevību piedzīvot svētības darboties kopā ar bērniem, kā arī par bērniem, kuri aicināja piedalīties savus draugus. Īpašs prieks par bibliotekāri Antru, kura iesaistīja konkursā bibliotēku apmeklējošos bērnus, kam ikdienā nav saskarsmes ar draudzi un ticīgiem cilvēkiem. Pati Antra saka: “Prieks par Dāvi un Jolantu, brālīti un māsiņu – nu ļoti kustīgiem un ne pašiem paklausīgākajiem bērniem, kuriem konkurss bija iespēja apstāties un paraudzīties uz notikumiem garīgā perspektīvā. Patiesībā prieks par visiem, visiem, jo katrs pacēla skatu uz augšu, spēra soli tālāk un augstāk savā garīgajā dzīvē, katrs no sirds priecājās par saņemtajām balviņām. Ceram uz tikšanos nākamgad citos konkursos!”

Vai šis pārmaiņu gads ir dāvējis tev kādas jaunas atziņas, un kādas tās ir?

Pārdomājot notikušo šajā gadā, kad neziņa ir liela par to, kā būs tālāk, esmu nonākusi arī pie kādām atziņām.

Pirmkārt, šis bija un vēl ir daudzu jautājumu laiks, kur vēl visas atbildes nav atrastas, bet tajā pašā laikā mēs varam saprast, ka dzīvojam pavisam pēdējās šīs zemes vēstures dienās. Bet, lai vai kas notiek, vēl Dievs visu

kontrolē, un bez Viņa ziņas nekas ar mani, manu ģimeni, draudzi nenotiks, Viņš par visu parūpēsies, jo Viņa apsolījumi ir droši. Viņš saka: "Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku." (Jesajas 41:10)

Otrkārt, cilvēki, šķiet, bija ļoti labi iekārtojušies šajā zemes dzīvē, ka pat liela daļa ticīgu cilvēku nemaz tik ļoti neilgojās pēc citām mājām – Debesu mājām. Bet šie notikumi noteikti vairumā cilvēku pamudināja stiprākas ilgas pēc Jēzus Otrās nākšanas un pēc satikšanās ar savu Kungu. Tāpat daudzi cilvēki, kuri varbūt domāja, ka nu gan ir beidzot miers un drošība, piedzīvoja, ka viss var tik pēkšņi mainīties un ka dzīves pamats sāk brukt. Ticu, ka šis ir arī laiks, kad daudzi sākuši meklēt Dievu un daudzi vēl ir meklējumos.

Treškārt, šis laiks lika daudz ko izvērtēt. Piemēram, ģimenēm radās vairāk kopīga un mierīga laika, kura agrāk nebija. Tā noteikti bija svētība. Tajā pašā laikā Dievs atgādināja, ka laika vairs nebūs un ka Viņa darbs ir jāpadara – to, ko neesam paveikuši labvēlīgos apstākļos, būs jāpadara grūtībās.

Kā tu domā, kādas pārmaiņas ir visvairāk nepieciešamas draudzei un kā tās īstenot dzīvē?

Draudzes locekļiem gribu novēlēt īpaši lūgt par saviem tuviniekiem, draugiem, paziņām, lai pēc iespējas vairāk atgrieztos pie Dieva. Mums jālūdz arī pēc Svētā Gara lietis un jānododas Dievam un Viņa darbam, lai savā dzīvē varam piedzīvot apsolījumu: "Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas! Pavēli Tam Kungam savu ceļu un ceri uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs." (Ps. 37:4-5)

Svarīgi atcerēties paturēt atvērtas mūsu garīgās acis un ausis, lai mūs nevar pievilt ne ar ko, kaut arī sātans vēlas pievilt pat izredzētos. Atcerēsimies, ko Dievs caur Savu kalponi ir teicis: "Sātans zina, ka viņam atlicis maz laika. Viņš darbā ir iesaistījis visus aģentus, lai cilvēkus piekrāptu, apmānītu, ar kaut ko nodarbinātu un savaldzinātu, līdz pārbaudes laiks būs noslēdzies un Žēlastības durvis aizvērušās uz visiem laikiem. Tieši mūsu priekšā ir laiks,

kad būs tādas bēdas, kuras nevarēs dziedināt neviens cilvēcisks balzams. Sargeņģeļi tagad vēl tur četrus vējus, lai tie nepūstu, līdz Dieva kalpi tiek apzīmogoti pie viņu pierēm, bet, kad Dievs pavēlēs Saviem eņģeļiem atlaist vējus, tad būs tādas nesaskaņas un cīņas, kuras neviena spalva nevar attēlot.." (E. Vaita. "Debesu vietās")

Tavs novēlējums nākamajam gadam.

Es ļoti vēlos piedzīvot brīnišķīgo satikšanos ar Jēzu un ka tiktu atrasta par cienīgu ieiet Debesu mājokļos. Lūgšim un ļausim Dievam mūs sagatavot un pabeigt to darbu, ko Viņš ir iesācis pie mums un mūsu mīļajiem!

"Tad nu esiet nomodā! Jo jūs nezināt, kad nama kungs nāk, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gaišos, vai no rīta agri, ka tas, piepeši nākdams, jūs neatrod gulām. Bet ko Es jums saku, to Es saku visiem. Esiet nomodā!" (Marka 13:35-37)

Edija Subatoviča, **MISIJAS SKOLAS "SŪTI MANI" STUDENTE**

Kā šī gada pārmaiņas pasaulē ietekmējušas tavu dzīvi?

Jāatzīst, ka šis bijis neparasts gads. Un šoreiz tajā iesaistīta visa cilvēce, tā kopīgi iet cauri kādam savādam posmam. Grāmatā *Lielā Cīņa* rakstīti vārdi, ka mēs atrodamies uz sātana apburtās zemes, šajā gadā šie vārdi vairākkārtīgi skanēja prātā. Es atceros pašu epidēmijas sākumu, kad parādījās pirmie saslimušie, vēl viss bija svešs. Pēc savas dabas esmu *dramaturgs* – visu uztveru paspilgtināti, tāpēc jautājums, ko risināju vīrusa sākumā, bija – ja nu man jāmirst, vai esmu gatava? Vai es varu līdz ar Pāvilu teikt, ka dzīvot ir Kristus, bet mirt – ieguvums? Protams, kad slimība kļuva vairāk pazīstama, šīs domas pārstāja skanēt, bet nāca arvien jaunas – kā man izmantot šo laiku gudri?

Lieta, par ko esmu noskumusi, ir Ceļa meklētāju klubs. Kopš marta neesam atsākuši savas nodarbības, jo Covid dēļ mēs vairs nevaram sapulcēties skolā, kurā to darījām. Tiekamies Zoom platformā, bet, protams, tas ir daudz citādāk.

Vai šis pārmaiņu gads ir dāvējis tev jaunas atziņas, un kādas tās ir?

Es ticu, ka ticīgiem visas lietas nāk par labu, un šis laiks ir ienesis arī kādu jaunu pārsteigumu man pašai – esmu atklājusi, ka man ļoti patīk pasniegt Bībeles stundas neklātienē, caur Zoom, es patiešām droši varu teikt, ka Svētais Gars darbojas arī caur ekrānu un aicina cilvēkus pie Dieva. Ļoti izbaudu slavēšanas vakarus un koncertu, kas norisinājās vienu dienu pirms otrās ārkārtas situācijas izsludināšanas.

Atceros martu un aprīli, man jāsaka godīgi, es ļoti izbaudīju mieru ar Dievu. Es daudz biežāk varēju doties uz mežu lūgšanās par cilvēkiem, vairāk lasīt, vairāk norimt un atzīt, ka Dievs ir viss visā. Es domāju, ka apstāšanās bija daudziem vajadzīga. Atceros kāds draugs, kuram ir ļoti aktīva dzīve, kādu laiku pavadījis mierā un klusumā, atzina, ka viņš ir pārsteigts par to, kas notiek šajā laikā. Viņš bija gaidījis garlaicību, nomāktību, bet saprata, ka ir tik daudz lietu, ko iekšēji risināt, pārdomāt.

Mēs, kas esam draugos ar Dievu, nekad neesam vieni. Tas arī tagad var būt īpašs laiks ar Dievu.

Kā tu domā, kādas pārmaiņas ir visvairāk nepieciešamas draudzei un kā tās īstenot dzīvē?

Es domāju, ka draudzei nepieciešams iesaistīties un veidot mazo grupu kalpošanu, jo mēs nezinām, kā viss ies. Bet, ja mums katram ir sava vieta, kur garīgi stiprināties un augt, mēs varam palikt kopā, nepamest savas sapulcēšanās vietas. Un es domāju, ka tas ir kas brīnišķīgs, tā ir apustuļu draudzes pieredze – pulcēties pa mājām.

Ar kādām domām tu lūkojies nākotnē un ko gribi novēlēt nākošajā gadā?

Es lūkojos nākotnē ar cerību, jo ticu, ka tur, kur ir Dieva Gars, tur ir cerība. Tomēr šķiet, ka skatos nopietnāk nekā pirms gada, cenšos vairāk pārdomāt, kas ir vissvarīgākais, ļauju sev mazāk *skriet*

un vairāk klausīties Dieva balsi.

Es gribētu novēlēt palikt mierā. “Atgriežoties un paliecot mierā, jūs taptu izglābti, mierā un palāvībā jūs atrastu spēku, bet jūs negribat!” (Jesajas 30:15) Kaut šī piebilde nebūtu par mums, kaut mēs ilgotos un saņemtu šo dievišķo spēku!

Normunds Ģipslis, CĒSU “SADRAUDZĪBAS” DRAUDZES UN SMILTENES DRAUDZES MĀCĪTĀJS

**Kā
ši gada
pārmaiņas
pasaulē ir
ietekmējušas tavu dzīvi?**

Šī gada pārmaiņas, ja tā varētu teikt, mūs visus pārsteidza nesagatavotus – kā pirmais sniegs uz Latvijas ceļiem decembrī. Tajā skaitā arī mani... Mēs varbūt varējām iedomāties visādus notikumu pavērsienus, bet nekādā ziņā nebijām gatavi tam, ka visas pasaules notikumu gaitu pēkšņi satricinās un izmainīs “kaut kāds” vīruss. Protams, arī manu dzīvi ir skārušas un ietekmējušas šīs pārmaiņas pasaulē. Bet tieši šajā neparedzēto pārmaiņu laikā vēl jo vairāk ir atklājusies Dieva apbrīnojamā vadība.

Pieminēšu to, kas visspilgtāk palicis atmiņā. Pirms trim gadiem kopā ar diviem brīnišķīgiem kolēģiem un draugiem – Āvo un Dāvi –, pateicoties Dieva un LDS sagādātai iespējai, uzsākām studijas Ukrainas Adventistu teoloģijas institūtā. Tieši šogad un tieši tajā laikā, kad sākās vīrusa pandēmija un visi ar to saistītie notikumi, mums vajadzēja šo studiju programmu beigt. Pavasarī, atgriežoties no pēdējās sesijas, mēs pat nenojautām, ka šis bija praktiski pēdējais mirklis, kad varējām pabeigt studijas un netraucēti atgriezties savā zemē. Burtiski “mums aiz muguras” robežas tika slēgtas, ja nemaldos, uz trim mēnešiem. (Nespēju pat iedomāties, ko mēs tur būtu darījuši vēl trīs mēnešus!) Tikai tagad,

atskatoties atpakaļ, spēju aptvert un pa istam novērtēt apbrīnojamo Dieva vadību – Viņš patiešām visu dara precīzi istajā vietā un istajā laikā.

Aprīļa beigās bija paredzēts doties uz Ukrainu, lai kārtotu pēdējo pārbaudījumu – komplekso eksāmenu, taču eksāmens pandēmijas dēļ tika atcelts uz nenoteiktu laiku. Mazliet vēlāk pienāca ziņa, ka, ņemot vērā neprognozējamo situāciju Ukrainā, eksāmens notiks attālināti, izmantojot interneta tehnoloģijas. Eksāmens attālināti, caur internetu – to nu gan es piedzīvoju pirmo reizi mūžā! Tā ir neaizmirstama pieredze. Tagad mēs redzam un saprotam, ka tas, kas mums vēl vakar likās neticami un neiespējami, šodien jau ir parasta dzīves realitāte. Viss var mainīties tik strauji! Kā izrādījās vēl mazliet vēlāk, tad ne tikai gala eksāmenu, bet arī tik svarīgu notikumu kā izlaidums ir iespējams piedzīvot attālināti – Zoomā un Youtubā. Nezinu gan, vai tas ir pats labākais veids izlaidumam, bet saukt par “neparedzētām pārmaiņām” to noteikti var.

Tagad, atskatoties uz nu jau gandrīz aizvadīto gadu, varu teikt, ka viss šis gads no viena gala līdz otram ir bijis vienas nemītīgas pārmaiņas. Arī kalpošana draudzēs bijusi pārmaiņu pilna – nekādā ziņā to vairs nevar nosaukt par rutīnu. Un šajās pārmaiņās iegūto pieredzi varam izlietot arī turpmākajā kalpošanā. Liekas, ka Dievs caur šiem neparedzētajiem apstākļiem un notikumiem mūs visus modina un gatavo pilnīgi jaunam posmam kristietības vēsturē. Mums ir jāsaprot un arī jāpieņem tas, ka nekad vairs nebūs tā, kā bija agrāk. Vairs nekad. Šis jau ir pilnīgi cits laiks. Ir laiks paklausīt, ir laiks mosties un gatavoties jaunam darba cēloņam.

Vai šis pārmaiņu gads ir dāvējis tev kādas jaunas atziņas, un kādas tās ir?

Šis pārmaiņu gads ir drīzāk nevis dāvējis pilnīgi jaunas atziņas, bet gan licis izdzīvot un nostiprināties manā apziņā un pārliecībā jau iepriekš zināmās. Vairāk nekā jebkad agrāk Dievs caur reāliem notikumiem mani ir pārliecinājis par to, ka Viņš Savu draudzi ir vadījis visos laikos, vada šodien un vadīs arī turpmāk, līdz lielais galamērķis būs sasniegts.

Arī par to, ka draudze nepieder ne lideriem, ne vadītājiem, ne sponsoriem, bet gan Jēzum Kristum, un tādēļ ir jāuzticas Viņam un jāļauj Viņam vadīt Savu draudzi. Mums būtu uzticīgi jāseko Viņa plāniem un vadībai. Tieši šinī gadā Dievs mani ir ļoti nopietni gan mācījis, gan arī pārmācījis. Viņš man ir ļāvis piedzīvot gan necerēti laimīgus brīžus, gan arī neveiksmes un kritienus – man pašam par svētību. Un viena no galvenajām atziņām, ko man dāvējis šis gads, ir tā, ka mums ir jābūt pietiekami stipriem un drosmīgiem, lai spētu atzīt paši sev (ja nepieciešams, arī citiem) savas kļūdas, lai spētu mācīties no tām un, ja arī turpmāk gribam kalpot, – nebaidīties kļūdīties.

Kā tu domā, kādas pārmaiņas ir visvairāk nepieciešamas draudzei un kā tās īstenot dzīvē?

Pēc manām domām draudzei šodien visvairāk ir vajadzīga īsta, dzīva ticība. Nevis iemācīta – teorētiska vai arī balstīta uz emocijām un sajūtām, bet gan Svētā Gara iededzināta, ar sirdi un prātu piedzīvota un pieņemta – pārliecināta un nostiprināta caur īstiem piedzīvojumiem ar dzīvo Dievu. Tāpat arī īsta vienotība – tāda, kas ir balstīta nevis uz ārišķīgu pielāgošanos un iztapšanu katra indivīda garīgajām vēlmēm, bet gan uz Svēto Rakstu pamata, – kad draudze tiek apvienota apustuļu mācībā, sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās. Tam visam ir jānotiek brīvprātīgi un dabīgi. Īstu brāļu un māsu mīlestību un uzticību jau nevar inscenēt vai nosimulēt. Mīlestībai ir jābūt īstai, patiesai. Īstenot dzīvē to visu var vienīgi Svētais Gars, kuru, kā mēs zinām, Dievs bagātīgi piešķir katram, kurš pēc Viņa patiesi ilgojas un lūdz. Tātad – jālūdz.

Ar kādām domām tu lūkojies nākotnē?

Vislielākās cerības man saistās tieši pie nākotnes – pie Debesu nākotnes. Tas varbūt ir arī tāpēc, ka, kļūstot vecākam, ar skumjām apziņas, cik ļoti daudz ideju, domu, darbu un plānu paliek nerealizēts un nekad šajā dzīvē arī netiks realizēts – vienkārši laika un līdzekļu trūkuma dēļ. Toties to visu un vēl neiedomājami daudz vairāk varēs īstenot Jaunajā zemē,

kur netrūks ne līdzekļu, ne laika. Pasapņot taču drīkstam jau tagad... Bet, ja skatāmies tuvākajā nākotnē, tad saprotam, ka mūs sagaida vēl daudz, daudz lielāki pārsteigumi, notikumi un arī pārbaudījumi. Šīs “nelielās” pārmaiņas ir tikai īsto pārmaiņu un notikumu brīdinājuma zīme. Īstie piedzīvojumi ir vēl priekšā, bet mums nekādā gadījumā nevajadzētu no tiem baidīties vai bēgt, bet gan būt sagatavotiem un stipriem savā ticībā. Dievs ir un būs ar Saviem uzticīgajiem ļaudīm. Par to nedrīkstam šaubīties. Gribu būt optimists un atļaujos ticēt, ka, tāpat kā visos laikos, vienmēr ir bijuši un būs Dievam uzticīgi cilvēki un Kristus uzticētais darbs tiks godam paveikts. Ļoti vēlētos, ka arī kāda, kaut pavisam neliela šajā darbā ieguldītā artava būtu no manis.

Kas ir tas, ko tu visvairāk novērtē šajā pārmaiņu laikā?

Gan šajā pārmaiņu laikā, gan arī visos citos – gan priecīgos, gan bēdīgos – laikos visaugstāk vērtēju uzticību. Tā ir “manta”, kuras vērtība nekrītas. Esmu bezgala pateicīgs Dievam par savu ģimeni, par to, ka varam darboties un kalpot Dievam visi kopā. Nespeju pat iedomāties, kā vispār varētu būt savādāk... Patiešām augsti novērtēju to, ka, lai vai kā arī ietu, vienmēr varu būt drošs, ka saņemšu atbalstu no sievas un bērniem. Tā ir ļoti, ļoti liela vērtība. Protams, ļoti augsti vērtēju arī draudzes ģimenes uzticību – gan uzticību Dieva principiem, gan uzticību savai draudzei, gan arī savstarpēju uzticību brāļu un māsu starpā. Nekur citur pasaulē neesmu piedzīvojis tādu – pilnīgi nepelnītu, nesavtīgu atbalstu un palīdzību, kā Dievs to man ļāvis piedzīvot draudzes ģimenē. Ļoti augsti vērtēju cilvēkus, kuri neskatās tikai paši uz savām, bet arī uz citu cilvēku vajadzībām, tos, kuri gatavi uzpurēties draudzes un cilvēku labā. Tās ir vērtības, kas būtu patiešām augstu vērtējamas.

Tavs novēlējums nākamajam gadam.

Ticība, cerība un mīlestība: lai mūsu ticība augtin aug, pieņemam spēkā un lai tās nekad nepietrūkst; lai mūsu vislielākā cerība vienmēr būtu likta tikai uz Jēzu Kristu, kurš vienīgais spēj to piepildīt; lai tā mīlestība, ko Dievs caur Svēto Garu ir

izlējis mūsu sirdīs, top redzama mūsu darbos un iet vairumā, daloties tajā ar citiem. Lai Dieva svētīts un vadīts mums visiem nākamais, 2021. gads!

Anītra Roze,

**IZDEVNIECĪBAS “PATMOS”
VADĪTĀJA, ŽURNĀLA “ADVENTES
VĒSTIS” GALVENĀ
REDAKTORE**

**Kā
šī gada
pārmaiņas
pasaulē
ietekmējušas
tavu dzīvi?**

Pārdomājot šo jautājumu, gandrīz ar pārsteigumu nācās secināt, ka tieši ar pasaules notikumiem saistītās pārmaiņas īpašu iespaidu nav atstājušas. Ja nu vienīgi – vairāk laika jāvelta dēla mācību procesa uzraudzīšanai, jo attālināto mācību laiks, lai arī savā ziņā ērtāks, tomēr izjauc ierasto ritmu un rada mūžīgā brīvlaika sajūtu. Šī sajūta, protams, ir mānīga, turklāt šajā mācību gadā dēlam jābeidz 9. klase, tāpēc jāmeklē pareizie motīvi. Tos atrast ne vienmēr ir viegli, jo šī pati izmanītā pasaule rada vēl otru ilūziju – ka dzīvojam katrs pats savā mikrokosmā un ka aiz tā robežām nekā reāli taustāma nav. Jā, pārmaiņas drīzāk ir šo sajūtu līmenī.

Vēl kāda pārmaiņa mūsu ģimenei saistīta ar dzīvesvietas maiņu – esam pārcēlušies no pilsētas uz nosacītiem laukiem. Attālums no Rīgas nav liels, bet dzīves ritma un paradumu maiņa ir pārsteidzoša – apkārt tāds miers un klusums, dzīvojam it kā paralēlā pasaulē, un atliek daudz vairāk laika vienam priekš otra. Turklāt šī vieta palīdz neklausīties pasaules ziņās, bet Dieva ziņās – laika noslēgums tuvojas, bet darba vēl ir daudz. Jābūt modriem tajā, vai paši nekļūstam atmetami. Personīgi katrs. Es – jo īpaši. Jo reizēm ikdienu ar tās rūpēm stipri pārņem un aizņem laiku. Neraugoties uz apkārt valdošo mieru. Vai arī tieši tā dēļ. Jāmācās no jauna plānot laiks, jo laika plūdums ir pārāk straujš. Neesmu piedzīvojusi to, par ko daudzi

runā, – ka laika kļuvis vairāk, ka var paveikt to, kam iepriekš neatlika laika. Darba ir bijis gana daudz. Bet par to īpašs gandarījums un milzu pateicība Dievam. Jo tas ir Viņa darbs, Viņa vadīts darbs. Bez tā nekas nebūtu noticis, nekas nebūtu sekmējies.

Viena īpaša Dieva dāvana ir cilvēki, kurus Viņš devis. Ģimenē, draudzē un arī darbā. Nemaz nevaru iedomāties “Patmos” darbu bez maniem Grāmatu centra eņģeļiem Astrīdas un Maijas – viņas ir cilvēki īstajā vietā, ar patiesu misijas izpratni un garu. Visu šo grūto pandēmijas laiku viņas vienmēr bijušas postenī, Grāmatu centrs nekad nav bijis slēgts, pat ne strādājis saīsinātu darba laiku, kaut arī man kādu brīdi šķita, ka to varētu un vajadzētu darīt. Ir daudz, daudz vieglāk strādāt, ja zini, ka neesi viens, tas ļoti palīdz. Zini, ka viss būs izdarīts labi, ātri, precīzi, pareizi, ar prieku. Arī gaisotne, ko izdevies radīt mūsu mazajā veikaliņā, ir tik jauka! Ceru, ka ikviens to jūt. Ir bijis, ka cilvēki atnāk parunāties, padzert tēju, izkratīt sirdi. Darba pienākumu aprakstā šīs pozīcijas nav. Tā ir sirdī. Žēl, ka šobrīd vairs to nevaram īstenot. Bet sarunas jau vienāla neizpaliek. Tas ir tāds darbs, kad cilvēki ne tikai strādā, bet arī *kalpo*. Astrīda un Maija to dara.

Vai šis pārmaiņu gads ir dāvājis tev jaunas atziņas, un kādas tās ir?

Galvenā atziņa ir tā pati labi zināmā: jāpatur prātā, ka Dievs visu kontrolē, visu zina labāk un ka uz Viņu var pilnībā paļauties. Ja Viņš ir aicinājis kādā vietā, situācijā, darbā vai kalpošanā, Viņš zina, kā to novest pie sekmīga iznākuma. Tāpēc nav jāraižējas un jāsatraucas, bet viss jāatdod Viņam. Protams, visu to, ko te saku, pati vēl tikai mācos, mācos un mācos. Teorija ir kaut cik apgūta, bet praksē to ne vienmēr ir viegli īstenot. Tas ir tāpat, kā vadot auto. Vismaz man.

Kā tu domā, kādas pārmaiņas ir visvairāk nepieciešamas draudzei un kā tās īstenot dzīvē?

Šis nav viegls jautājums, un es noteikti neesmu cilvēks, kurš uz tādu var acumirkli atbildēt. Kaut gan teikt būtu diezgan daudz ko. Taču tās būtu vairāk pārdomas, nevis padomi vai ieteikumi.

Man šķiet, ka esam mazliet par daudz katrs savās mājās, tēlaini izsakoties. Katrs redzam sevi, savu

ģimeni, varbūt draugus, bet tikai retais skatās tālāk un plašāk. Jā, ir fantastiski brīži, kad izskan kādas aizlūgšanu vajadzības un uz tām tik daudzi atsaucas. Bet ikdienā esam stipri vien katrs par sevi. Es arī, bez šaubām, uz mani tas attiecas vislielākajā mērā. Pietrūkst patiesas degsmes par Evanģēlija pasludināšanu, turklāt par tādu pasludināšanu, ka dzirksteles šķīst, ka Gars caur šo misiju var aizdedzināt simtus un tūkstošus. Jā, cilvēki negrib klausīties, bet vai tad Dievs nevar mums dot veidu un gudrību, kā un ko runāt? Mēs tik daudz darām, ir lieliskas idejas, ir apdāvināti, tiešām Dievam nodevušies cilvēki, bet nezin kādēļ nereti notiek kā ar manu krāsns kurināšanas māku – sākumā aizdegas visai braši, bet tad pamazām sāk dzist, pavisam neizdzīst, bet arī isti nedeg – čūkst kaut kur pa kādai mazai oglei, pa vājai liesmiņai. Pat nesaprotu, kāpēc tā notiek, jo redzu un zinu, ka mums nav vienalga, ka mēs patiešām ļoti un sirsnīgi cenšamies. Viens tāds piemērs ir Baznīcu nakts, kura diemžēl šogad izpalika. Mums nav lielo konfesiju iespējas vienkārši atvērt durvis un ļaut, lai visi, kas vēlas, nāk un skatās, un sēž solos, un varbūt klausās mūziku. Mums visa kā ir sagatavots tik daudz, mēs tik daudz ieguldām, tā cenšamies, bet interesentu, kuri ienāktu uz palikšanu, praktiski nav. Tāpat no semināriem, citiem pasākumiem. Nē, es tos nekādā ziņā nekritizēju! Tie ir ļoti labi un tajos ieguldīts milzu darbs, daudz laika un arī, ticu, daudz sirsnīgu lūgšanu. Bet kāpēc tik maz cilvēku pievienojas draudzei? Vai vēl nav īstais laiks? Vai arī vajadzīgs kas cits? Man šķiet, ka interesanti un uzrunājoši varētu būt pravietojumu un Atklāsmes grāmatas semināri, jo tie dotu iespēju pastāstīt to, ko neviens cits cilvēkiem nepateiks, parādīt, cik tuvu Kristus atnākšanai esam, cik tā ir reāla un cik maz laika atlicis pieņemt lēmumu un izdarīt vienīgo pareizo izvēli... Bet tas ir tikai mans viedoklis, varbūt kļūdos.

Izdošanai sagatavota Rodžera Morno grāmata “Ceļojums pārdabiskajā”, tai ir tāds it kā tīši intriģējošs, ziņkāri kairinošs nosaukums; tāds pats būs arī grāmatas vāks – cerībā, ka vismaz aiz ziņkāres par nezināmo kāds to paņems un izlasīs. Un lasot satvers to

lielo nopietnību un patiesību, kas slēpjas aiz intriģējošajiem vākiem. Varbūt, ka to var izmantot arī citās jomās. Galvenais piepildīt visu, ko sakām, ar īsto saturu – ar patiesības vēsti, ko Dievs mūsu draudzei uzticējis.

Ar kādām domām tu lūkojies nākotnē?

Ļoti pietrūkst klātienēs saskarsmes, sadraudzības. Piemēram, man ļoti pietrūka kopējā lūgšanu laika Vispasaules adventistu lūgšanu nedēļā. Bija iespēja saslēgties telekonferencē un to darīt šādi, bet klātienēs lūgšanas nekas nevar aizvietot. Jāatzīstas, ka īsti neesmu telekonferenču lūdzēja. Man tas nenākas viegli. Tā ir tāda mana īpatnība – ja neredzu un nejūtu cilvēku blakus, tad labāk lūdzu vienatnē. Nākotne solās būt telekonferenču un *Zooma* laikmets. Par to žēl, bet reizē tomēr jāpriecājas, ka Dievs jau iepriekš Savā apredzībā ir parūpējies, lai mēs nepaliktu vieni arī tad, kad nedrīkstam pulcēties. Ja noliek malā subjektīvās izjūtas, tad šīs konferences, tiešsaistes sanāksmes un tiešraides ir milzu svētība. Turklāt tādējādi mūsu dievkalpojums, iespējams, piedalās kāds, kurš fiziski mūsu dievnamu durvis nekad neatvērtu.

Ja skatos uz nākotnes iespēju strādāt, tad mana joma Draudžu savienībā jau ir tāda visai konservatīva – iespieddarbu jomā nekas daudz nemainās, to visu iespējams veikt attālināti, tāpēc darbs turpinājies bez aizķeršanās. Protams, samazinoties ienākumiem, samazinās pirkjspēja un attiecīgi – līdzekļi grāmatu izdošanai. Bet Dievs līdz šim ir žēlīgi vadījis, ir bijusi iespēja izdot vairāk nekā cerēju. Uz to paļaujos arī turpmāk. Jo vai gan Debesu mantnīcā kā trūktu? Dievs devis cilvēkiem sirdi ziedot grāmatu izdošanai. Tas bijis par lielu svētību. Kamēr valsts varas ļauj, darbosimies. Kad neļaus, gan Dievs pavērs citas durvis. Galvenais beidzot mosties no miega un būt gataviem Līgavaiņa nākšanai. Pārējais jāatstāj Viņa pārziņā.

Dažbrīd ir kārdinājums zaudēt dūšu, jo šķiet, ka jaunajiem cilvēkiem iespīestās grāmatas vairs nav vajadzīgas un tās neviens nelasa. Bet tad nāk viena ziņa, otra, trešā, viens jauns cilvēks jautā pēc kādas grāmatas, otrs, darbojas šīs brīnišķīgais Ceļojošās bibliotēkas projekts. Zinu, ka tā Dievs

uzmundrina. Kā Tēvs Viņš ļoti labi mani pazīst.

Kas ir tas, ko tu visvairāk novērtē šajā pārmaiņu laikā?

Iespēju mierīgi strādāt. Sanāksmes, kurās jāpiedalās, piemēram, Savienības padomes sēdes, šogad lielākoties notikušas attālināti. Tas taupa laiku. Kaut gan klātienēs tikšanās daudzējādā ziņā ir svētīgākas.

Varbūt cilvēki kļūst atvērtāki un gatavāki informācijai, kurai nebija gatavi, kad viss ritēja ierasto gaitu. Jo pašā beigu laikā jau viss tāpat ritēs ierasto gaitu. Tad žēlastības laiks noslēgsies un durvis būs ciet. Negribētos palikt aiz tām. Un negribētos, ka ārā paliek citi. Tāpēc jāturpina darboties.

Tavs novēlējums nākamajam gadam.

Neļauties mazdūšībai, skumjām un bezcerībai, sajūtai, ka visa šī pandēmija un ārkārtējā situācija ir bez gala un malas. Tas ir vien mazs puzzles gabaliņš lielajā attēlā, bet attēls ir Radītāja priekšā, un mēs zinām, kādas ir Viņa domas – miera un glābšanas domas. Viņš zina mūsu vajības, zina, ka esam vien trausli māla trauki, bet vienalga glabā mūsos tādu neaptveramu bagātību – Savu Garu. Vai tāpēc vien nevaram būt laimīgi? Mums pieder visi Viņa apsolījumi. Pāri pār visiem ir šis: “Es Esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mt. 28:20) Un tad šis: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” (Atkl. 21:3, 4) Viss labākais vēl ir priekšā. Kā uz “Nezūdošās cerības” vāka – vēl mazs ceļa likums cauri tumšajam mežam, un tad jau būsīm mājās. Un arī cauri mežam nav jāiet vieniem.

Sagatavoja Vineta Krauliņa un Anitra Roze

KO NOZĪMĒ ATKRIŠANA?

Angļu valodas vārds *apostasy* ‘atkrišana’ cēlies no sengrieķu vārda *apostasia*. Šis termins apzīmē sacelšanos. Rakstos tas ietver reliģisku nokrāsu. Kristīgajā teoloģijā reformatori šo vārdu izmantoja, lai aprakstītu baznīcas stāvokli viduslaikos. Taču šis jēdziens kļuva svarīgs arī tiem, kuri mācīja divkārtējo iepriekšējo izredzēšanu, pēc kuras kāds cilvēks būtu iepriekš Dieva izredzēts glābšanai, bet cits – iznīcībai. Tiek apgalvots, ka tie, kuri ir izredzēti glābšanai, nekad nevar atkrist no žēlastības un nespēj paveikt *apostasia*. Šeit neskaidrošu minētā apgalvojuma detaļas, tomēr aprakstīšu dažus atkrišanas aspektus no Rakstiem.

1. Atkrišana un ķecerība.

Svarīgi atšķirt atkrišanu no ķecerības reliģiskajā nozīmē. Par ķecerību bieži vien uzskata kādu novirzi no Bībeles patiesības vai maldus. Tas nozīmē, ka pastāv noteikts bībeliskās patiesības kodols, kurš attiecināms uz visiem, un ka nevienam nav tiesību to grozīt pēc sava prāta. Pastāv arī kritēriji, pēc kuriem atšķirt patiesību no viltojuma.

Kristīgajā vēsturē lietoti divi instrumenti. Pirmais ir mācīšanas kalpošana kristīgajā baznīcā. Tas nozīmē, ka šīs baznīcas reliģiskie vadītāji skaidro un nosaka, kas ticīgajiem ir patiesība. Reformatori šo pieeju noraidīja.

Ķecerība ir novirzīšanās no Bībeles patiesības vai maldi. Par atkrišanu būtu jāuzskata pilnīga nošķiršanās no Bībeliskās patiesības un no Kristus kā patiesības.

Bībele un tikai Bībele ir vienīgais instruments, pēc kura var noteikt, kas ir patiesība, bet kas – maldi.

Otrs instruments ir Raksti.

Bībele un tikai Bībele ir vienīgais instruments, pēc kura var noteikt, kas ir patiesība, bet kas – maldi. Adventisti ir pieņēmuši šo pozīciju.

Atkrišana var sevī ietvert kaut ko no ķecerības, tomēr jāņem vērā, ka mums visapkārt ir tik daudz daudz ķecerību un galējību, ka par atkrišanu būtu jāuzskata pilnīga nošķiršanās no Bībeliskās patiesības un no Kristus kā patiesības. Šajā gadījumā notiek atkrišana no patiesības un Dieva glābjošās žēlastības. Atkrišana ir lēns process, kad cilvēks garīgi atkāpjas no Bībeliskās patiesības.

2. Ar atkrišanu saistītā terminoloģija.

Bībelē ir izmantoti vairāki darbības vārdi, lai aprakstītu atkrišanu. Starp tiem ir “apgriezīnāsies” (Mat. 24:10), “izies” (1. Jņ. 2:19), “atmetīs” (5. Moz. 31:16) un “sacelsies” (Ec. 2:3).

Senebreju valodā vistuvākais vārdam “atkrišana” ir vārds *mešubā*. Tas cēlies no saknes *-šub-* ar nozīmi ‘griezties’. Tā tiek izmantota arī, lai parādītu grēka nožēlas un “atgriešanās” ideju, atgriežoties pie tā Kunga.

No otras puses, cilvēks, kurš izdara *mešubā*, atkrīt no tā Kunga. Atkrišana var notikt, pieņemot maldus mācītāju maldīgās mācības (1. Tim. 4:1) vai arī ieslīgstot šīs pasaules samaitātajā dzīvesveidā (1. Pēt. 2:20–22). Atkrišanu var izraisīt arī vajāšanas (Mat. 24:9–10), neticīga sirds (Ebr. 3:12), paviršība attiecībās ar Kristu (1. Jņ. 2:19) un Dieva Vārda ignorēšana (Ebr. 2:1).

3. Atkrišanas izpausmes.

Savienojoties ar ķecerību, atkrišana top par acīmredzamu patiesības atmešanu. Bībelē ir izceltas divas šādas izpausmes.

Pirmā ir viltus pielūgsmes prakse (Jer. 3:6). Patiesais Dievs tiek atmests vai arī pielūgts gluži kā pagānu dievība. Tas bija bieži izplatīts Vecās Derības laikā, un to uzskatīja par derības pārkāpšanu. Kānaāniešu reliģija tik spēcīgi mācās virsū ar savu iespaidu, ka daudzi israēlieši nošķīrās no tā Kunga. Dievs to uzskatīja par garīgo netiklību, kas spēj izraisīt šķiršanos uz visiem laikiem (Jer. 3:6–8).

Otrā atkrišanas izpausme saistās ar paļaušanos uz politisku spēku, lai saglabātu varu pār tautām, šādi noliedzot Dieva varu glābt (Hoz. 8:9). Šādā veidā tauta atsakās no tā Kunga, rīkojas ļauni, ejot atpakaļ uz Ēģiptes verdzību un vērsoties pret Viņu (Jer. 2:17–19).

Abos gadījumos Dievs tiek atmests un tauta pieņem citas varas. Pārsteidzoši, ka lielākā daļa no viņiem, iespējams – pašpievilšanās, vēl aizvien uzskatīja, ka ir uzticīgi tam Kungam (Jer. 3:23–24). Šie divi atkrišanas veidi ir visvairāk pieviltoši un postu izraisoši. Tie pasniedz maldus tā Kunga vārdā, un rezultātā daudzi tiek pievilti.

Lai gan atkrišana starp kristiešiem palielināsies (2. Tes. 2:3), tikai Jēra spēkā mēs varam palikt Viņam uzticīgi.

Endžels Manuels Rodrigess.
Adventist World 2010. gada janvāris.

Tulkoja Andris Pešelis

Jauno rubriku "Evanģelizācijas stāsti" pagājušajā mēnesī iesākām ar stāstu par projektu "Rīgas 1. draudzes pārgājieni".

Šajā reizē jūsu uzmanībai...

OTRAIS STĀSTS. UZTICĪBA.

"Neraizējieties ne par ko, bet jūsu lūgšanas un aizlūgumi lai nāk Dieva priekšā; visā pateicībā izsakiet savu vēlēšanos Viņam!" (Filipiešiem 4:6, JT)

Pēc tam, kad tika droši saņemts mācītāja Mārtiņa Subatoviča un draudzes padomes atbalsts pārgājieniem, kurus rīkotu draudzes vārdā, izmantojot draudzes logo, jau ļoti drīz, pēc dažām dienām, 2019. gada 18. novembrī sociālajos tīklos tika izveidota draudzes pārgājienu lapa, šoreiz – populārā platformā Facebook. Ir jau izplānots pirmais pārgājiens. Nolikts datums 8. decembrī. Cik strauji viss notiek, pēc ģimenes tikšanās ar Mārtiņu ir pagājušas tikai piecas dienas!

Kā viss notiks? Šoreiz jautājumu ir vairāk nekā iespējamo atbilžu. Esam ceļa pašā sākumā. Mūsu pārgājienu komanda sastāv vien no dažiem cilvēkiem – manis, Mārtiņa, Edijas, Ingas un Laimas Bērziņas, pārgājienu iesācējas un entuziastes no Rīgas 7. draudzes. Tas ir sākuma "zelta" sastāvs, kurš gatavs iet, kur es vedīšu.

Plānojot pirmo pārgājienu, saprotu, ka tam ir jābūt skaistam iepazīšanās pārgājienu – viegli ejamam, ar patīkamu reljefu un ne pārāk daudziem kilometriem. Vienas ziemas dienas iepazīšanās pārgājienu ar 20 km vajadzētu būt diezgan. Nolemju braukt uz Ķemeriem. Tur ir skaisti, klusi un ir, ko redzēt! Iesim pastaigā pa Zaļo kāpu, apskatīsim sēra dīķus, izbaudīsim Ķemeru bijušās sanatorijas parka burvību.

Aktīvi tiek veidota pārgājienu reklāma Facebook lapā, ievietota informācija draudzes informācijas bukletos, dievkalpojuma laikā draudze tiek iepazīstināta ar šo pārgājienu projektu un aicināta apmeklēt pārgājienu. Notiek aktīvs darbs potenciālo pārgājienu dalībnieku piesaistei.

Dažas dienas pirms 8. decembra, sekojot laika apstākļu prognozēm, secinām, ka diez vai šajā dienā būtu labi ko plānot, jo nepārprotami tiek solīts lietus, lietus un lietus. Vai mums

pirmajā reizē jāstaigā pa mežu drūmā lietū? Domās esam lūgšanās par labvēlīgiem laika apstākļiem.

Kad līdz pārgājienu palikušas tikai pāris stundas, jūtu lielo ārējo pretestību, lai manis šajā pārgājienā nebūtu. Iepriekšējā vakarā svinējām kaimiņu bērnu dzimšanas dienu. Nezinu, vai apēsts kas nelāgs, taču lielo vēdera sāpju dēļ nakti neesmu gulējis. Naktī cēlos un gāju laukā pastaigāt, paelpot svaigu gaisu, taču nekas nelīdz. Tek auksti sviedri, nelaba dūša, sāpes. Ko tagad darīt? Ir nakts. No rīta cilvēki pulcēsies un nāks pārgājienā. Tikai man vienīgajam zināms šis maršruts un iecere, kur cilvēkus vest pastaigā. Vai pārgājienu atcelt? Bet kā? Ir jau par vēlu ko mainīt. Lūdzu Dievam veselību un skaistu pirmo pārgājienu.

Dievs lūgšanas uzklusēja un deva skaistu pirmā pārgājienu dienu. Kaut seja man bija bāla un veselības stāvoklis pārgājienu nepiemērots, tomēr uz kājām nostāvēt kaut kā varēju un arī mazliet parunāt.

Kad pēc vilciena pienākšanas Ķemeru stacijā bija klāt norunātais laiks un visi sanācām kopā, ieraugot smaidīgos pārgājienu draugus un viņu apņēmību skaisti noiet 20 km, ar iekšēju rūgtumu sapratu, ka ir arī mazliet vilšanās. Esam atnākuši vien tie, kuri gribēja šeit būt – pārgājienu komanda, kā arī daži aicinātie draugi. Kopā bijām deviņi laimīgi cilvēki. Kad sākām virzīties uz Zaļās kāpas pusi, iekšēji pie sevis domāju un sapratu, kādēļ draudzes padome bija tik vēsa, neieinteresēta un neitrāla pret šādu pārgājienu ideju – pēc reklāmām un draudzei sniegtajiem paziņojumiem un uzsaukumiem pārgājienā neieradās neviens.

Pārgājiens bija skaists – iepriekš nesagatavotas, uz vietas veidotas, brīvas sarunas, brīnišķīga atmosfēra nelielā cilvēku lokā... Veselības stāvoklis lika par sevi manīt. Bieži aptumšojās acis, bija nelabuma sajūta, reibonis. Bet tempu turēju.

Nonākot Ķemeru klusajā, pamestības gaisotnes apvejotajā sanatorijas parkā, atklājās, ka Mārtiņš iepriekš šeit nemaz nav bijis. Mazliet skumji bija skatīties, kā tikuši izzāgēti skaistie parka koki, sevišķi žēl bija nozāgētās skaistās kļavas pie Mīlestības saliņas. Vēl oktobra beigās šeit gāju un priecājos par zeltīto rudeni un skaistajām kļavu lapām... Ir sācies Ķemeru sakopšanas un parka atjaunošanas laiks, par ko informēts nebiju. Visu lielo teritoriju pamazām sāk ierobežot. Bet pie sēravota

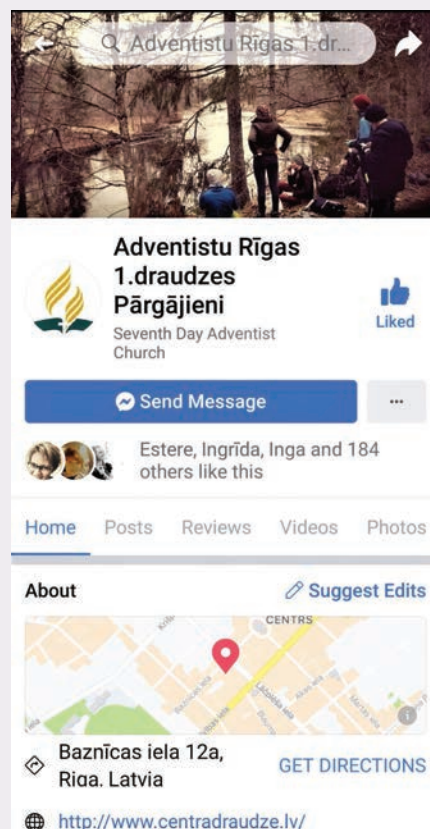
Ķirzaciņas vēl izdevās piekļūt. Interesanti bija vērot dalībnieku ūdens degustāciju no avota un Subatoviču ģimenes apspriedi par to.

Kad pārgājiens jau bija galā un kāpām pie stacijas atstātajās mašīnās, pateicāmies Dievam par šo brīnišķīgo pārgājienu. Jā, tika solīts lietot visas dienas garumā, bet patiesībā lietus lāses no debesīm sāka krist tikai tad, kad jau atradāmies savās mašīnās. Paldies, Dievs, ka pasargāji mūs no lietus!

Ierodoties mājās, piedzīvoju nopietnu vemšanu, augstu temperatūru un bezspēka stāvokli. Taču Dievs sargāja šo pārgājienu, tāpat arī manu veselību. Sekoja iekšējas pārdomas, vai ir vērts turpināt šo pārgājienu sēriju. No draudzes cilvēki nenāk, no Facebook reklāmām tāpat neviens nav atsaucies. Varbūt tāpēc, ka esam kristīga organizācija un savu piederību adventistu baznīcai neslēpjam? Varbūt, varbūt...?

Ja Dievs mūs sargāja un vadīja, kāpēc cilvēki nenāk pārgājienā? Nolēmām lūgt par šo pārgājienu projektu. Nolikām nākošo pārgājiena datumu 19. janvārī ar apmēram tik pat kilometriem no Lielupes dzelzceļa stacijas cauri Ragakāpas dabas parkam, Lielupes ietekas jūrā, ar pastaigu gar pludmali līdz Dubultiem.

Sākām ticēt brīnumam. Facebook platformā cilvēki izrādīja interesi par mūsu pārgājieniem. Tie jau vairs nebija kādi desmit vai divdesmit, bet

daudz! Cilvēki, kurus nepazinām, visi “no malas”! Dievs uzklausa un sāka dot dalībniekus. Taču no draudzes puses pasivitāte turpinājās. Sapratām, ka paliekam skaitliskā mazākumā, lūdzām palīdzību draudzei. Šajā brīdī aktīvi sāka iesaistīties draudzes padome, tika organizētas lūgšanu grupas. Dievs mūs svētīja, un otrajā pārgājienā bijām kopā jau 18 cilvēki!

*Turpinājums sekos.
Jānis Lukševics, Rīgas 1. draudze*

IMUNITĀTES STIPRINĀŠANAS PROGRAMMA

TURPINĀJUMS

*Turpinot izvērtēt savu dzīvesveidu imunitātes stiprināšanas kontekstā (ievadrakstu skatīt iepriekšējā AV numurā), šoreiz Jūsu uzmanību vēlamies pievērst tādiem veselības principiem kā **veselīgs uzturs** un **tīrs ūdens**.*

VESELĪGS UZTURS

IZVĒLIES AUGU VALSTS DIĒTU:

- Jo salīdzinājumā ar visēdāja diētu tā palielina imunitātes šūnu aktivitāti par 2,34 vienībām;
/Malter, M.G. Natural killer cells, vitamins, and other component of vegetarian and omnivorous men. Nutr. Cancer, 12:271-278, 1989./
- Jo tajā ir daudz šķiedrvielu, kas paaugstina imunitātes spēju pretoties vīrusiem.
/Cell Press. "A high-fiber diet protects mice against the flu virus." ScienceDaily. ScienceDaily, 15 May, 2018. www.sciencedaily.com/releases/2018/05/180515113805.htm/

SAMAZINI TĀUKUS, ĶĪMISKĀS PIEDEVAS, ETIĶI, RAFINĒTO CUKURU,

- Jo tas samazina neitrofilo leukocītu efektivitāti.
/Kelley, D.S., Dieatary fat and human immune response. Inform.7:852-58,1996//
Nedley, N.Proof Positive, Nedley Publishers, Ardmore, OK, 1998./

NEĒD STARP ĒDIENREIZĒM,

- Jo tas vājina imunitāti.
- Ēd lēnām un sakošļā labi.
- Katru dienu ēdienkartē atvēli vietu svaigiem augļiem un ogām, jo tie ir bagāti ar spēcīgiem antioksidantiem – likopēnu, hesperedīnu, kas samazina organismā esošo brīvo radikāļu graužošo darbību, iekaisuma procesus un uzlabo organisma imunitātes spēju.
/Base A.Berries; www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3068482/

KATRU DIENU ĒDIENKARTĒ ATVĒLI VIETU ARĪ SVAIGIEM DĀRZENĒM,

- Jo tiem piemīt sāpju mazinošas īpašības un tie satur hlorofilu un magniju, kas apkaro iekaisuma procesus (šīs īpašības īpaši piemīt zaļajiem dārzeņiem un seleriju kātiem).
/Duke, James, the Green Pharmacy Guide to Healing Foods, Rodale Books, 1008, p.88-89

ĒD PILNGRAUDU PRODUKTUS,

- Jo tie ir šķiedrvielām bagāti, kas ļauj uzsūkties vitamīniem, nodrošinot imunitātes funkcionalitāti.
! Runājot par imunitāti un vislabāko veselību – tiem, kuri uzturā lieto tikai augu valsts diētu, vajadzētu **pārliecināties, vai organismā** pietiekamā daudzumā **ir vitamīns B12** un **cinks**, jo tiem ir ļoti nozīmīga loma imunitātes veidošanā, T un B limfocītu ražošanas procesā, kas cilvēka organismā nodrošina specifisko imunitāti. Ieteicamie **cinka uztura avoti** ir lēcas, spināti, brokoļi, sēklas un rieksti.

DAŽAS VADLĪNIJAS VESELĪGA UZTURA PRINCIPU ĪSTENOŠANĀ:

- Neizlaid brokastis! Balstoties uz neskaitāmiem zinātniskiem pētījumiem, brokastis veselībai ir pati svarīgākā ēdienreize. Pamēģini neizlaist šo ēdienreizi, jo tā ir svarīga, lai nedotu iemeslu attīstīties vielmaiņas traucējumiem, liekajam svaram un koncentrēšanās grūtībām.
- Idejas brokastīm, kas nodrošinās organismu ar enerģiju un sagatavos prātu efektīvam garīgam darbam:

pilngraudu putras vai pārsas (auzas, rudzi, prosa, kukurūza); svaigi vai saldēti augļi/ogas vai pagatavotas mērces; rieksti un sēklas (čia sēklas, valrieksti un linsēklas = Omega 3); žāvēti augļi.

- Ēd lēnām. Sakošļā labi.

Nepārēdies. Izvairies no dzeršanas ēdienreizēs, jo tas atšķaida kuņģa sulu, kā rezultātā fermentu darbība tiek traucēta (padzirdī sevi ēšanas starplaikos ar tīru ūdeni, tad ēdot nevajadzēs uzdzert).

- Neēd starp ēdienreizēm, lai netraucētu veselīgu gremošanas procesa darbību; lai izvairītos no kuņģa iekaisuma un paaugstināta skābes satura.

• Laiks pusdienām! Ja brokastīs izvēlēties graudaugus, augļus, ogas, riekstus, tad pusdienas pagatavo no dārzeņiem, pākšaugiem, pilngraudu produktiem, riekstiem un sēklām, kas nodrošinās organismu ar visām nepieciešamajām olbaltumvielām, taukskābēm, saliktajiem oghidrātiem, šķiedrvielām, vitamīniem un minerālvielām, un nepievienos organismam "slikto" holesterīnu. Neaizmirsti par svaigiem dārzeņiem vai dārzeņu salātiem. Tumši zaļie dārzeņi un krustziežu dzimtes augi ir dabīgi pretvīrusu līdzekļi (spināti, brokoļi, selerijas, Kalē kāposts jeb lapu kāposts).

- Vakariņām vajadzētu būt vieglākajai un mazākajai dienas ēdienreizei. Idejas vakariņām – svaigi salāti, tvaicēti dārzeņi vai, piemēram, pilngraudu maize/kūka (veselīga) ar svaigiem augļiem/ogām. Plūmes ir augļi ar augstu antioksidantu saturu (arī žāvētas plūmes).

TĪRS ŪDENS

DZER TĪRU ŪDENI,

- Jo organisma dehidrācija palielina elpceļu, zarnu un urīnceļu infekciju risku;
- Jo dehidrācija samazina antivielu veidošanos elpceļu gļotādā;
/Cox CE & Hinman F: Experiments with induced bacteriuria, vesical emptying and bacterial growth on the mechanism of bladder defence to infection. J. Urol. 6, 739-748./
- Jo turpmāk minētā pētījuma rezultāti apstiprina, ka to jauno vīriešu asinsaina, kuri 3 nedēļas lietoja saldinātos dzērienus, uzrādīja paaugstinātu holesterīna līmeni,

cukura līmeni un paaugstinātus iekaisuma marķierus.

/Cox CE & Hinman F: Experiments with induced bacteriuria, vesical emptying and bacterial growth on the mechanism of bladder defence to infection. J. Urol. 6, 739–748./

DIENĀ IZDZER TAVAM ORGANISMAM NEPIECIEŠAMO ŪDENS DAUDZUMU,

• Jo dehidrācija ievērojami palielina vīrusa saslimšanas risku.

! Vesela cilvēka organismam nepieciešamo ūdens daudzumu diennaktī var mērīt šādi – 30ml uz katru ķermeņa kilogramu.

VADLĪNIJAS ŪDENS DZERŠANAI DIENAS GĀJUMĀ:

Uzreiz pēc pamošanās izdzer 2 glāzes tīra ūdens. Vienu var izdzert straujāk – organisma izskalošanai, bet otru pa malķiem – ūdens rezervju papildināšanai.

Ja nav pierasts dzert ūdeni, vienu glāzi var aizvietot ar nesaldinātu zāļu tēju (imunitātes stiprināšanai, iekaisuma procesa mazināšanai noderēs rozmarīns, timiāns, raudene).

Ne ātrāk kā pusotru stundu pēc brokastīm un ne vēlāk kā 15min. pirms pusdienām padzirdini savu organismu ar nākamajām divām ūdens glāzēm. Neļauj savam organismam piedzīvot dehidrāciju, jo tas savukārt veicinās zarnu un urīnceļu infekciju risku. Vai zināji, ka ūdens ir dabīgs un veselīgs “viltus izsalkuma” likvidētājs? Un ne tikai, ja tevi uztrauc liekā svara apgrūtinājums, pietiekams ūdens daudzums organismā samazinās risku uzkrāties taukiem. Tas palīdzēs tikt galā arī ar stresu, kā arī pasargās no aizcietējumiem.

Ne ātrāk kā pusotru stundu pēc pusdienām un ne vēlāk kā 15min. pirms vakariņām laiks nākamajām divām tīra ūdens glāzēm. Turpini disciplinēt sevi, lai dzertu organismam tik ļoti nepieciešamo ūdeni, kas palīdzēs ieeļot un amortizēt tavas locītavas.

Ne ātrāk kā 1/2h pēc vakariņām un ne vēlāk kā 2 stundas pirms gulētiešanas izdzer atlikušo dienai paredzēto ūdens daudzumu. Vari ūdeni aizstāt ar nesaldinātu zāļu tēju. Ūdens palīdz attālināt novecošanās procesu un uzlabo garastāvokli.

KAS NOTICIS AR SABATSKOLU?

2. DAĻA

Sabatskolas apmeklētības kritumu Ziemeļamerikā nav izraisījis tikai viens apstāklis vai iemesls. Daudzu gadu gaitā to ir ietekmējuši daudzi apstākļi. Literatūrā par sabatskolu tiek atzīmēti šādi iemesli:

1. Sabatskolas apmeklētību attiecina uz daudziem sabatskolas mērķiem. Agrāk sabatskolas vēsturē ir bijis viens, skaidrs mērķis. Kritums sabatskolas apmeklētībā iesākās, kad sabatskolai tika pielāgoti vairāki mērķi.

2. Sabatskola ir kulturāli jūtīga vienība, un to vēstures laikā ir ietekmējuši daudzi sociokulturālu izmaiņu aspekti. Kā viens no tādiem tiek pieminēts postmodernisms kopā ar tā blakusproduktu materiālismu un reliģisko plurālismu, kas ietekmē sabatskolas dzīvīgumu.

3. Tā kā sabatskola ir izglītojošs pasākums, tad tās apmeklētību ietekmē mācīšanas un mācīšanās procesa kvalitāte. Mācīšanas un mācīšanās stratēģiju dramatiski ietekmējušas kultūras un tehnoloģiju pārmaiņas, kuras ne vienmēr tiek atspoguļotas sabatskolas klasēs. Sabatskolas apmeklētību varētu uzlabot adekvāta mācīšanas un mācīšanās metode. Sabatskolas apmeklētību ļoti ietekmē apmierinātība ar sasniegumiem mācību procesā un dalība kalpošanā.

Citi faktori, kas pozitīvi ietekmē sabatskolas apmeklētību:

1. Primārais resurss mācību procesā ir Bībele.

2. Sabatskolas skolotāji pārsvarā izmanto iesaistošu mācību stilu.

3. Tiek piedāvātas sadraudzības iespējas.

4. Vietējā sabatskola ir iesaistīta vietējās sabiedrības aizsniegšanas misijas projektos.

5. Pielūgsmē ir iemesls nākšanai uz draudzi.

6. Iemesls nākšanai uz draudzi ir bībelisku patiesību mācīšanās.

7. Dalībnieki tic, ka bībeliskās patiesības ietekmē viņu attiecības ar Dievu.

8. Sabatskola neatgādina dievkalpojumu.

9. Notiek iesaistīšanās citās kalpošanās.

10. Sabatskola tiek uzskatīta par nepieciešamu sastāvdaļu iešanai uz draudzi sabatā.

11. Sabatskola tiek uzskatīta par aktuālu 21. gadsimtā.

12. Sabatskolas tēma ir skatīta nedēļas laikā.

Izpētē ir atklāts, ka vislabāk sabatskola tiek apmeklēta tajās draudzēs, kur Bībele tiek izmantota kā primārais mācību līdzeklis. Nevienš cits resurss nespēj aizvietot Bībeli, lai arī cik tas neliktos svarīgs. Bībele ir un paliek sekmīgas sabatskolas pamats un vadošais spēks.

Interaktīvs vadīšanas stils ir svarīgs aspekts, lai uzlabotu sabatskolas apmeklētību. Ja tiek izmantots šis mācību stils, sabatskolas dalībnieki tiek iedrošināti paust savu ticību un attīstīt teoloģiski pamatotu identitāti.

Mācību stils, kurā tiek ņemtas vērā atšķirības pasniegšanā, uzlabo sabatskolas dalībnieku spējas mācīties ātrāk (sasniegums), izbaudīt mācīšanos (apmierinājums) un praktiski īstenot iemācīto savā dzīvē.

Draudzīga vide, kādā Bībele tiek mācīta, top par saistošu spēku, kas piesaista cilvēkus apmeklēt sabatskolu regulāri. Atvērta un atbalstoša sabatskolas klase veicina sabatskolas dalībnieku skaita pieaugumu.

*Laurentiu Serbans “Ministry”
2019. g. augusts.
Tulkoja Andris Pešelis.*

MANA PATEICĪBA DIEVAM

*„Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu!
Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!”
(Psalms 103:1, 2)*

*Vēl mazliet, un viens gads jau atkal būs pagājis. Vai esi jau pārdomājis,
kāds tas bijis Tavā dzīvē? Vai esi atcerējies, kā Dievs Tevi vadījis, ko
šogad iemācījis un ko laba Tev darījis?*

*Kate, Ernests un Marta to jau ir izdarījuši un vēlas dot Dievam godu,
slavējot Viņu par labo, ko Kungs ļāvis viņiem piedzīvot. Dari to arī Tu!*

**Lai redzētu
smaidu cita
lūpās, ir
vajadzīgs tikai viens
teikums: “Pasmaidi,
tev pietāv!” /Kate/**

KATE JEVDOKIMOVA

Šis gads noteikti ir bijis ļoti nesaprotams katram no mums. Ar katru mēnesi notika arvien trakākas lietas, sākot no ugunsgrēkiem līdz globālai pandēmijai. Katram no mums šis gads ir pagājis citādāk.

2020. gada sākumā es jutos laimīga. Biju priecīga par to, ka sācies jauns gads, jaunas iespējas, jauni piedzīvojumi. Man bija ieplānoti daudz ceļojumi, pasākumi līdz pat vasaras beigām. Ikdienā esmu ļoti aizņemta un neesmu pieradusi, ka

diena nav saplānota no rīta līdz vakaram. Kad pavidēja pirmās ziņas par vīrusu, tas aizsākās kā joks draugu starpā. “Līdz Latvijai taču neatnāks.” Uztraukumam nebija pamata. Bet tad, vīruss nonāca arī

līdz mums, pamazām viss ieplānotais tika atcelts. Laiks vairs netika piepildīts, un visi palika neziņā par to, kas notiks tālāk. Cerējām, ka pēc mēneša tas pāries, ka viss atgriezīsies normālā stāvoklī. Bet tā nebija.

Vispildītāk no pandēmijas sākuma atceros to, kā ar mammu sēdējām dīvanā un runājām par to, ka katrs no mūsu ģimenes ir riska grupā. Sajūta bija neapprakstama. Bijām neziņā.

Pienāca vasara. Vienīgā opcija laika aizpildīšanai bija darbs, bet to bija grūti atrast. Līdz pat vasaras sākumam es nezināju, ko darīt. Lūdzu Dievu, lai Viņš dod man iespēju atrast darbu un aizpildīt laiku. Kādā dienā saņēmu zvanu no draudzenes par iespēju strādāt kopā ar viņu. Tur iepazinu visdažādākos cilvēkus ar visinteresantākajiem dzīvesstāstiem.

Mana diena parasti sākās 8.00, nedaudz pēc 17.00 pārrados mājās un gandrīz vispār pazaudēju kontaktu ar visiem saviem draugiem. Maz gāju ārā, pēc darba sēdēju mājās. Es nejutos laimīga, katru dienu darīju to, kas bija jādara, un vairs nemācēju priecāties.

Šis laiks man ļoti palīdzēja iepazīt sevi. Neskatoties uz vīrusu un pandēmiju, Dieva spēkā bija iespēja braukt uz evaņģelizācijas nometni “Impact” Ērgļos. Pavadot nedēļu Ērgļos un redzot, cik patiesi laimīgi ir cilvēki man apkārt, arī es kļuva patiesi laimīga. Lai redzētu smaidu cita lūpās, bija vajadzīgs tikai viens teikums: “Pasmaidi, tev pietāv!” Man likās, ka es iejutos, ka šie ir mani cilvēki, ka šeit es iederos. Mājās aizbraucu ar pilnīgi citu redzesloku,

iespējām. Es biju ieguvusi jaunus draugus, nostiprinājusi saikni ar draugiem, kurus ilgi nebiju satikusi. Tikai ejot kopā ar Dievu, mēs varam būt patiesi laimīgi un piepildīti.

Es esmu pateicīga Dievam par iespēju būt vienai, par iespēju iepazīt sevi. Esmu pateicīga par to, ka mani, manu ģimeni un visus tuviniekus Dievs ir pasargājis no vīrusa. Pateicos arī par to, ka Dievs deva man lielisku iespēju uzzināt, kas ir īsti draugi. Tikai Dieva spēkā un vadībā mēs varam sasniegt savus mērķus.

ERNESTS TRUCIS

Sirsnīga lūgšana spēj daudz! Šajā gadā katrs esam piedzīvojuši krasas un negaidītas pārmaiņas. Darbs un mācības attālināti, ierobežota iespēja satikties vaigu vaigā un, ņemot vērā, ka laiks vairāk jāpavada vienam pašam, paspilgtinājušās iekšējās cīņas.

Neskatoties uz neziņas un uztraukuma pilno laiku, šis gads man bijis kā neviens cits! It kā Dievs mani gatavotu kam īpašam!

Šī gada spilgtākais un skaistākais brīdis, ko Dievs dāvāja piedzīvot, notika 1. jūlijā – pašā vasaras vidū es iekļuva precēto kārtā, ņemot par sievu skaistāko Dieva radību uz zemes! Šis gads ir bijis kā izaicinošs un neziņas piepildīts, tā arī ļoti skaists un Dieva svētīts. Varu vien pateikties Dievam, kāds tas ir izvērties!

Tiešām, kā ar pateicību Dievam? Ikdienu skrējienā bieži paskrienu garām domām, ka it viss labais un piedzīvotais ir nācis no mana mīlošā

Tēva Debesīs. Bet kāpēc? Kāpēc Dievs to dod? Kāpēc Dievs pieļauj grūtības, kuras piedzīvojam? Un kāpēc Viņš tajā satraukumā un neziņā katru vakaru dod iemeslu pateikties par dienā piedzīvoto? Par to šajā gadā esmu daudz domājis! Kā es – grēcīgais cilvēks, kurš savā spēkā nespēj neko, kas labs, tomēr saņem ko labu, ja manai algai vajadzētu būt nāvei un pazušanai? Varbūt mazliet nopietnas domas, bet tās ir ārkārtīgi svarīgas un nepieciešamas, lai saprastu, kur es atrodos attiecībā ar Dievu. Es ticu, ka tas ir tā dārgā Upura dēļ, kurš tika dots par ikvienu, kas tic Dievam, kā arī – pateicoties tiem cilvēkiem, kas par mums aizlūdz.

Šajā gadā es jo īpaši esmu apzinājies, ko nozīmē, kad kāds aizlūdz par mani, un vēlos pateikties tiem, kuri to ir darījuši regulāri vai kaut reizi. Tas tik tiešām man nozīmē TIK daudz!

Dzīvē ir labi brīži, kad Dievs liekas staigājam tepat blakus un šķiet, ka varu sarunāties ar Viņu kā ar labāko draugu. Bet ir brīži, kad ir grūti un kad ir arī grūti sarunāties ar Dievu, kad šķiet, ka Dievam nav iemesla uz klausīt manu lūgšanu... To nepiedzīvoju es viens, ticu, ka ir daudzi. Taču nekļūstiet mazdūšīgi (un to es saku arī sev)! Ir Dievs Debesīs,

Dievs uzklausa katru Viņam raidītu lūgšanu. Dievam rūp. /Ernests/

kas uzklausa katru Viņam raidītu lūgšanu. Dievs ilgojas dzirdēt tavu sāpi un meklēt kopīgu risinājumu tavām problēmām! Dievam rūp! Protams, nav viegli, tāpēc gribu iedrošināt atrast kādu, kuram uzticēt lūgt par tevi. "Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko iespēj." (Jēk. 5:16 Glikas tulk.)

Brāļi un māsas! Esmu piedzīvojis, ko nozīmē, ja kāds par mani grūtā brīdī lūdz, un vēlos iedrošināt jūs un sevi – lūgsim viens par otru! Aicinu jau šodien, kad tu lasi šo, paņemt kladi un sastādīt sarakstu ar cilvēkiem, par kuriem katru vakaru vai rītu aizlūgt. Ja tev ir nepieciešams, ka par tevi kāds aizlūdz, sazinies ar sev uzticamu draudzes locekli, bet, ja nav kam to uzticēt, vari sazināties ar mani, un es lūgšu par tevi. Sirsnīga lūgšana daudz ko iespēj! Esmu to piedzīvojis un vēlos, lai to piedzīvo ikviens!

Šajā laikā, kad esam tik tālu viens no otra un nevaram tikties vaigu vaigā, tuvosimies lūgšanā!

MARTA ANSONE

Šā gada vasarā mēs ar ģimeni devāmies uz Somijas nacionālo parku. Mēs ar mašīnu izbraucām naktī, lai no rīta būtu uz Tallinas prāmja. Viss ritēja gludi līdz brīdim, kad pusceļā tēta mašīna noslāpa. Sākumā daudz neuztraucāmies, likās, ka nevajadzētu būt nekam nopietnam, tomēr, jo ilgāk tētis centās iedarbināt mašīnu, jo uztraukums pakāpeniski pieauga. Tā nu mēs sapratām, ka situācija neuzlabosies, un vienu brīdi pat šķita, ka viss brauciens izgāzies. Tomēr es zināju, ka ikvienu situāciju varu nolikt Dieva rokās, tādēļ sāku lūgt. Un, kamēr tētis centās kārtējo reizi iedarbināt mašīnu, tā sāka rūkt, kas deva jaunu cerību. Tētis iesēdās mašīnā un sāka braukt, un, kā iesāka braukt, tā turpināja līdz pat Tallinai – brīnumainā kārtā auto ne vienu reizi nenoslāpa! Uz prāmi gan nepaspējām, nācās pārlikt, taču cik brīnišķīgi mēs pavadījām dienu Tallinā! Dievs vienmēr atradīs veidu, kā šķietami neizdevušos situāciju pārvērst par vēl lielāku un atmiņām bagātāku piedzīvojumu!

Bet šeit stāsts nebeidzas, jo atpakaļceļā uz mājām mašīna atkal noslāpa, neraugoties uz to, ka

Dievs vienmēr atradīs veidu, kā šķietami neizdevušos situāciju pārvērst par vēl lielāku un atmiņām bagātāku piedzīvojumu! /Marta/

Tallinā to salabojām. Atkal iestājās satraukums, tomēr es, jau negaidot turpinājumu, sāku lūgt Dievu. Un, pacietīgi gaidot, pēc pusstundas mašīna atkal iedarbojās! Tā nu mēs par mata tiesu paspējām uz prāmi, un bez nevienas aizķeršanās Dievs mūs atveda līdz Rīgai.

Šis piedzīvojums lika saprast, cik svarīgi neaizmirst Dieva bezgalīgo spēku, caur kuru Viņš spēj palīdzēt pilnīgi visās situācijās, kas priekš mums varbūt šķiet neatrisināmas un pārāk lielas. Tomēr, ja Dievam neuzticamies, Viņš nevar mūs svētīt un piepildīt mūsu dzīvi ar brīnumiem, ko Viņš patiesībā ļoti ilgojas darīt, lai mūs iepriecinātu un parādītu, cik tuvu Viņš ir ikvienam no mums.

Jēzus nāks atkal

Krū: Māšuk, vai neesi redzējusi manu kasti ar Bētleme stāsta figūriņām? Sākoties Adventei, gribu tās atkal salikt.

Krā: Protams, zinu – tavā grāmatu plauktā! Redzi, pašā augšā tā ir.

Krū: Patiešām! Tūlīt salikšu visas figūriņas.

Krā: Liksim tās abi kopā, labi?

Krū: Sarunāts! Tu, Krā, saliec ganiņus un Austrumu gudros. Es ielikšu kūtiņas vidū silīti un Jēzus bērniņu tajā. Vari salikt arī dzīvnieciņus!

Krā: Zini, par ko es domāju, Krū? JĒZUS atnāca no Debesīm uz zemes kā maziņš bērniņš, un tas ir pats skaistākais Ziemassvētku notikums. Visi priecājās, ka VIŅŠ atnāca pirmo reizi Ziemassvētkos, lai glābtu cilvēkus no ļaunuma. Bet pēc tam, kad nežēlīgi cilvēki VIŅU nonāvēja, JĒZUS pēc trim dienām augšāmcēlās un atgriezās Debesīs.

Krū: Šis notikums ir cilvēku lielākais dārgums! Ceru, viņi to zina.

Krā: Bet es, brālīt, gribētu zināt, vai JĒZUS atgriezies uz šo zemi vēlreiz? Par to es domāju.

Krū: To nu gan es, māšuk, nezinu. Labāk pajautā mammai.

Mamma: Protams, VIŅŠ noteikti nāks vēl vienu reizi, lai mūžīgi būtu kopā ar tiem, kuri VIŅU mīl. JĒZUS, pirms atgriezās Debesīs, sacīja Saviem draugiem: **Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es aizeju jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.** (Jāņa 14:2-3)

Krū: Redzi, Krā, JĒZUS nāks vēlreiz! Es domāju – tā tik būs laimīga, laimīga satikšanās!

Mamma: Kamēr jūs darbojaties ar Bētleme stāsta figūriņām, vai gribat dzirdēt kādu patiesu Ziemassvētku notikumu?

Krū: Protams! Tavi stāsti, mammucīt, vienmēr ir tik interesanti!

Mamma: Reiz, pavisam neilgi pirms Ziemassvētkiem, jaunu mācītāju nosūtīja kalpošanā uz kādu mazu ciematiņu. Šis mācītājs mīlēja DIEVU, un viņam bija gluži vienalga, kurā vietā kalpot DIEVAM, ja tikai viņš var būt noderīgs DIEVAM un cilvēkiem. Tā nu viņi abi ar sievu bija ieradušies klusajā ciemā un stāvēja pavisam veka dievnama priekšā, nesaprazdami, ar ko lai sāk.

“Mīlais, šī baznīca ir tik ļoti veka! Sienas nodrupušas, apmetums nokritis, kā gan lai šeit pulcina draudzi?” sieva izmisusi sacīja savam vīram, jaunajam mācītājam.

“Nekas, gan mēs uzspodrināsim šo seno namu!” atbildēja vīrs, pats gan lāgā nesaprazdams, kā viņi līdz Ziemassvētkiem to spēs.

Bet mācītājs un viņa sieva palika uzticīgi vecajam dievnamam. Viņi abi sirsnīgi ķērās pie darba, un ciema ļaudis nāca palīgā. Tie noklāja caurumus sienās ar jaunu apmetumu, lika lietā krāsas, āmuru un ticību, ka baznīcu varēs atjaunot.

“Mums jāpaspēj līdz Ziemassvētkiem”, sievai sacīja mācītājs, un pats arī darija, ko spēja, lai Ziemassvētkos vecajā baznīciņā varētu noturēt dievkalpojumu.

Taču kādā vēlā decembra vakarā ārā sāka plosīties spēcīga vētra. Likās, ka vējš tūlīt sabrucinās vecās baznīciņas sienas, un tiešām – mācītājam un viņa sievai par apbēdinājumu liels gabals slapjā apmetuma nokrita uz grīdas tieši aiz altāra. Sienā nu bija redzams milzīgs caurums. Mācītājs skatījās uz to un sacīja: “TĒVS, lai notiek Tavs prāts! Mūsu spēki ir par vājiem.”

Mācītāja sieva raudzījās uz plaisu sienā un valdīja asaras. Ko nu lai dara?

Nākamajā dienā viņi abi apmeklēja kādu izsoli. Izsoles gaitā vadītājs atvēra senlaicīgu kasti un

izņēma lielu, skaistu galdautu, izšūtu zelta diegiem.

“Galdauts ir tik krāšņs, ļoti sen darināts un pietiekami garš, lai to varētu piestiprināt baznīcā pie sienas un aizsegt neglīto caurumu,” sacīja mācītāja sieva. Tā nu mācītājs iegādājās šo seno galdautu un piestiprināja to tieši aiz altāra. Tas patiešām lieliski aizsedza neglīto plaisu.

Ziemassvētku rītā, kad mācītājs devās uz baznīcu, viņš ievēroja kādu sievieti sēžam parkā uz soliņa. Tā izskatījās pavisam nosalusi un nelaimīga.

“Vai negribat atnākt uz baznīcu sasildīties?” aicināja mācītājs.

“Paldies, labprāt,” sacīja sieviete un devās līdz mācītājam. Viņa pastāstīja, ka tikko meklējusi darbu kādā ģimenē, lai pieteiktos par guvernanti, bet nav pieņemta, jo viņai neesot labas angļu valodas zināšanas.

Sieviete kopā ar mācītāju iegāja baznīcā, apsēdās, nolieca galvu un kādu laiku sarunājās ar DIEVU lūgšanā. Tad viņa pacēla skatu uz altāri, aiz kura bija uzkarināts skaists galdauts. Pēkšņi sieviete steidzīgi piecēlās un tuvojās altārim, nenolaidama skatu no galdauta. To pamanījis, mācītājs pasmaidīja un izstāstīja sievietei par vētras postījumu.

“Labi, ka izsolē dabūjām šo lielo, krāšņo galdautu. Tagad Ziemassvētkos tas noslēps vētras nedarbus!” Bet likās, ka svešiniece viņā nemaz neklausās. Viņa paņēma galdauta stūri rokās un, it kā neticēdama tam, ko redz, sacīja: “Tas ir mans galdauts! Šis taču ir mans viesību galdauts!”

Viņa parādīja mācītājam monogrammu vienā galdauta stūrī.

“Lūk, mani iniciāļi! Otra tāda vienkārši nevar būt!”

Tad viņa sāka stāstīt: “Esmu no Vīnes. Tur dzīvojam kopā ar vīru. Par pretošanos nacistiem mums nācās atstāt dzimteni. Paklausot padomam, mēs nebēgām kopā, bet es aizbraucu

uz Šveici viena. Sarunājām, ka vīrs man sekos, cik vien drīz varēs, bet tā nenotika. Es viņu vairs nekad nesatiku, tikai dzirdēju, ka viņš, iespējams, mīris koncentrācijas nometnē. Aizbraukt vienai – tā bija mana vislielākā kļūda! Es par to samaksāju ar daudziem vientulības gadiem. Savu mīlo dzīves draugu nekad vairs nesatīkšu...”

“Nemiet līdzi šo galdautu!”
līdzjūtīgi sacīja mācītājs. “Tas būs jums par piemiņu!”

“Nē, paldies, man vairs nav kam klāt pusdienu galdu, bet šeit tas tik labi noder,” skumji noteica sieviete un aizgāja, to nepaņēmusi.

Ziemassvētku vakarā, kad baznīca sāka pildīties cilvēkiem, izrādījās, ka greznais galdauts ir īsts pārsteigums – tas tik brīnišķīgi mirgoja un laistījās sveču gaismā! Visi to ievēroja un priecājās par svētkiem uzpostu baznīcu. Pēc dievkalpojuma, kad visi jau bija devušies mājās, mācītājs pamanīja veco pulkstenmeistaru, kurš nekustīgi sēdēja un nespēja atraut skatu no krāšņā galdauta.

“Cik savādi,” viņš teica mācītājam. “Pirms daudziem gadiem, kad dzīvoju Vīnē, man un sievai piederēja tieši tāds pats galdauts!”

Priecīgs satraukums pārņēma mācītāju. Viņš pastāstīja pulkstenmeistaram par sievieti, kuru

no rīta uzaicinājis uz baznīcu, un to, ka šī sieviete apgalvojusi – tas esot viņas galdauts! Vecais vīrs pārsteigts, bet ar cerību balsi cieši saņēma mācītāja roku: “Vai tiešām tas var būt, ka mana sieva ir dzīva!?”

Abi vīri steidzīgi devās pie ģimenes, kurā sieviete bija meklējusi darbu, un tur uzzināja viņas dzīvesvietas adresi. Kad atnāca svētku rīts, vīrs un sieva, kas tik daudzus gadus tika šķirti, nu atkal bija kopā.

Mācītājam nu bija skaidrs, kāpēc DIEVS sūtīja vētru un kāpēc VIŅŠ pielāva šo milzīgo plaisu baznīcas sienā. Katram, kurš šo stāstu dzirdēja, vētras izsistais caurums baznīcas sienā ikreiz atgādināja par Dieva mīlestību, kas vada cilvēkus līdz pat sirmam vecumam.

Krā: Cik labi, ka viņi tomēr beidzot satikās!

Mamma: Kā karš izšķīra šo sievu un vīru, tā grēks un ļaunums cilvēkus izšķīra no DEBESTĒVA. Bet kā DIEVS parūpējās par to, lai šis vīrs un sieva satiktos, tā arī DIEVS ir parūpējies, lai cilvēki reiz varētu satikties ar JĒZU un būt kopā ar VIŅU mūžīgi!

Krū: Pēc bēdāšanās šī ģimene beidzot varēja priecāties!

Mamma: JĒZUS ir apsolījis, ka VIŅŠ nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu,

nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. (Atklāsmes 21:4) Jo, ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. (1. Kor. 2:9)

Krā: Tad jau šī zeme cilvēkiem nav pašas istākās mājas? DIEVS viņiem ir sagatavojis ko īpaši brīnišķīgu! Viņu istā piederība ir Debesīs!

Mamma: Jā, tur JĒZUS Saviem draugiem ir sagatavojis īstās mājas.

Krū: Tā ir pati labākā ziņa! Pēc tik ilgas šķiršanās cilvēki atkal varēs satikt savu RADĪTĀJU un dzīvot mūžīgi ar VIŅU kopā!

Krā: Tikai – kad tas notiks?

Mamma: To gan nezina neviens.

Pats KUNGS nāks no debesīm, kad DIEVS to pavēlēs. (1. Tesalonīkiešiem 4:16) **Un tad redzēs CILVĒKA DĒLU nākam padebesī lielā spēkā un godībā.** (Lk. 21:27)

Krā: Es vēlos, lai šajos Ziemassvētkos katrs cilvēks ļoti ilgtos pēc sava DEBESTĒVA un pēc mūžības.

Krū: Jā, lai šī ilgošanās atnes prieku katrā sirsniņā!

Izmantots Stefana Karola stāsts.

Uzdevums

Aizstāj tekstā trūkstošo burtu vietas ar kādu no šiem burtiem:

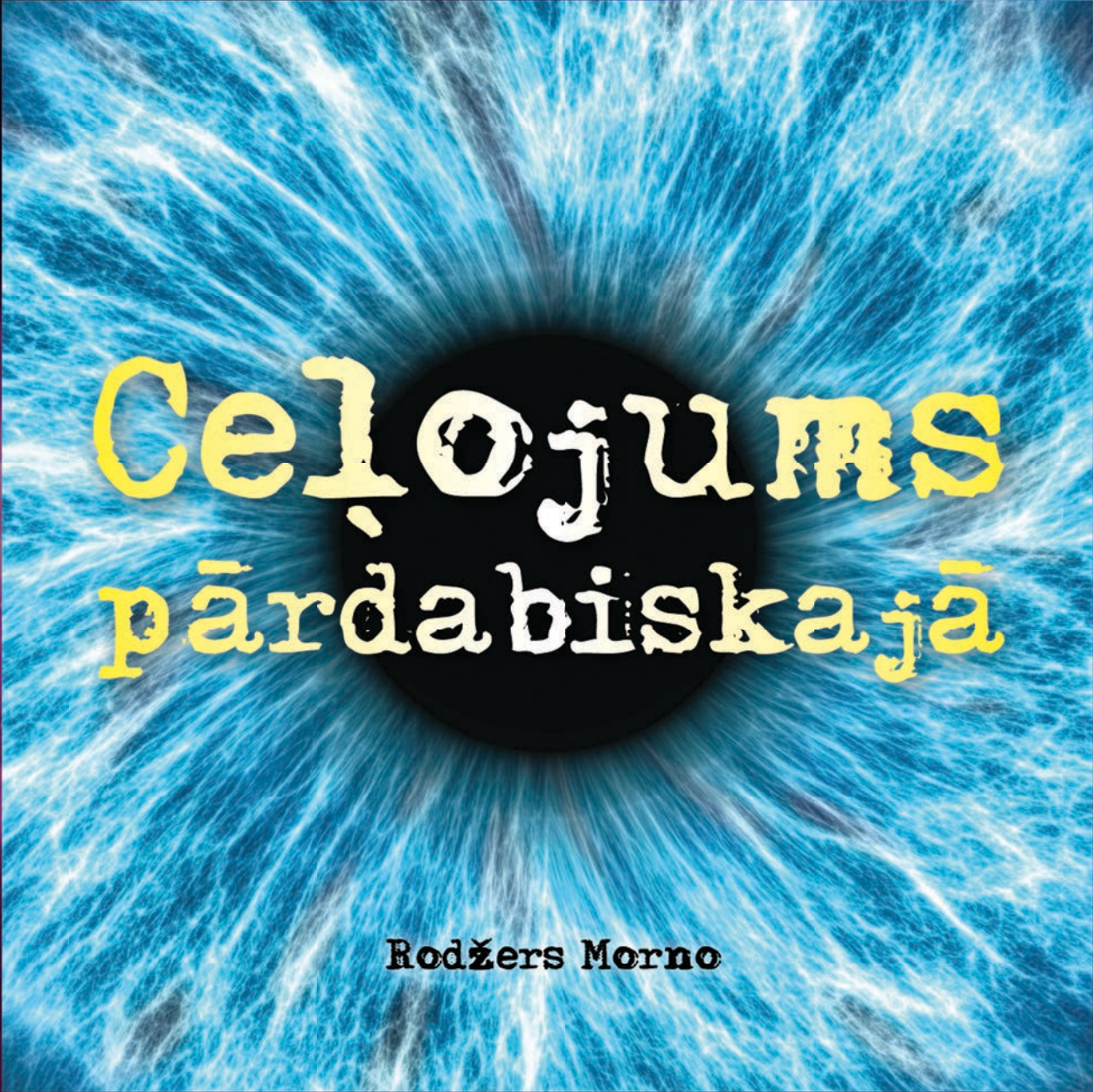
J Ē Z U S K R I S T U S

“Be__ tā i__, kā ra__stī__s: ko ac__ nav __edz__jus__ un au__s nav dzi__dē__usi un ka__ nev__ena cilv__ka si__dī nav nāci__, to Diev__ i__ saga__avoj__s t__em, ka__ Viņ__ mīl.”

“Red__i, E__ nā__u d__īz un Mana alga līd__ a__ Man__ a__maksā__ ikv__enam p__c viņa da__biem.”

“V__ņš nožāv__s v__sas a__aras no viņ__ acīm, nāve__ vai__s nebū__, ned__ b__d__, ned__ vaid__, ned__ sāp__u vai__s nebū__, jo, ka__ bi__a, ir pagā__is.”

**PATMOS jaunums -
jau drīzumā!**

Celojums pārdabiskajā

Rodžers Morno

Bērnībā piedzīvotā netaisnība un neatbildētie,
šķietami neatbildamie jautājumi jau agri lika
Rodžeram Morno piedzīvot vilšanos Dievā
un aizveda viņu dziļi pretinieka nometnes iekšienē –
dēmonu pielūgsmē.

Taču Dieva žēlastībā tas, kam bija jāaizved pilnīgā
pazušanā, noveda pie pilnīgas glābšanas.